

17de JAARGANG, NR. 321
24 JULI 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

5 JAZZ OP PAPIER

7 JAZZ OP DE PLAAT

Melissa Aldana, Angles 9, Ruud Bos,
 Stan Getz, Ketil Bjørnstad, Bo van
 de Graaf, Xavier Pamplona e.a.

12 JAZZ OP DE PLANKEN

North Sea Jazz Festival, Gent Jazz
 Festival, Swingin' Groningen e.a.

EN VERDER O.A.:

24 Brew Moore (Erik Marcel Frans)

26 Uitslagen Downbeat Critics Poll

15,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2019

JF 322 KOMT 19 AUGUSTUS UIT

NIEUWS

Bassist Ruud Jacobs overleden

Bassist Ruud Jacobs is 18 juli overleden. Hij was 81. Jacobs maakte jarenlang deel uit van het trio van zijn broer Pim en begeleidde in die hoedanigheid ook zangeres Rita Reys. Hij werkte met onder anderen Toots Thielemans, de saxofonisten Stan Getz en Gerry Mulligan, en zangeres Sarah Vaughan. "Ruud zag met vreugde terug op de vele hoogtepunten in zijn meer dan zes decennia omspannende carrière als jazzbassist en producent. De waardering die hem wereldwijd ten deel viel van vele collega-musici, de samenwerking met hen (-) vervulden hem met dankbaarheid", aldus de familie. (zie ook pag. 19 van deze Jazzflits)

Initiator concertreeks

Jazz in Zandvoort overleden

Maandag 24 juni is bassist Eric Timmermans overleden. Timmermans nam in 2002 het initiatief om een keer per maand op zondagmiddag een jazzconcert te organiseren. Eerst in Haarlem, later in theater De Krocht in Zandvoort. De Stichting Jazz in Zandvoort zet de concertreeks voort.

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar is dat

eens in de twee of drie weken. In de zomermaanden nemen we wat gas terug en komen we eens per vier weken uit. Eind september pakken we de reguliere frequentie

van voor de zomer weer op.

ia 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

BOY EDGAR PRIJS 2019 VOOR JASPER BLOM

Jasper Blom bij de BEP-bekendmaking 28 juni in Rotterdam. (Foto: Maarten van Haff)

De Buma Boy Edgar Prijs 2019 is toegekend aan saxofonist en componist Jasper Blom. Als onderdeel van de prijs mag Blom zelf een concertavond samenstellen. Die is op 4 december in het Bimhuis te Amsterdam. Dan wordt hem tevens de prijs uitgereikt. Die bestaat uit een bedrag van 12.500 euro en een bronzen sculptuur van Jan Wolkers.

Jasper Blom is onder meer lid van KRUPA & The Genes, WonderYears (een bas/sax/drums-trio gewijd aan de muziek van Stevie Wonder) en de David Kweksilber Big Band. Regelmatig wordt hij uitgenodigd door het Metropole Orkest en het Jazz Orchestra of the Concertgebouw. Sinds 2006 leidt hij zijn eigen Jasper Blom Quartet. Uit het juryrapport: "Jasper Blom doet niets uit effectbejag en gaat al dertig jaar lang heel integer zijn eigen gang in diverse stromingen binnen het jazzidoom. Zijn toon wordt nooit echt ruig maar is altijd spannend en nerveus, als een warme wervelwind waarvan je niet weet wat het gaat opwoelen. Hij haalt het allerbeste uit zijn medemuzikanten, zowel in de studio als op de vele podia."

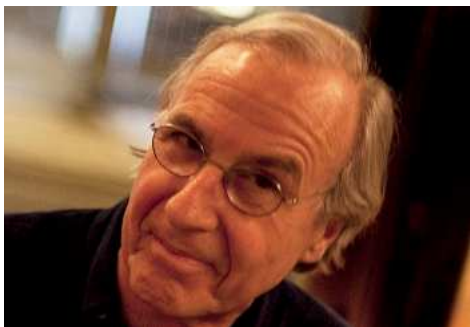
...vervolg op de volgende pagina linksboven

Vervolg Boy Edgar Prijs pagina 1

De jury werd dit jaar gevormd door voorzitter Linda Bloemhard (hoofd jazz Codarts), Marieke Meischke (programmeur en docent ArtEZ), Melchior Huurdeman (redacteur VPRO Vrije Geluiden TV), Perry Lehmann (zakelijk leider Projazz) en Bartho van Straaten (programmeur Paradox). De Buma Boy Edgar Prijs wordt jaarlijks uitgereikt aan een musicus, die 'zich reeds geruime tijd onderscheidt door zijn opmerkelijke verdienste op creatief gebied, waarmee hij of zij een waardevolle bijdrage levert, of heeft geleverd, aan de Nederlandse jazz- en geïmproviseerde muziekscene'.

Deelnemers Sound Out bekend

Hoornist Morris Kliphuis mag meedoen aan het project Sound Out 2019- 2020. Ook Aviva Endean (klarinet, Australië), Benedikt Wieland (bas, Zwitserland), Inge Thomson (zang, Schotland), Joanna Duda (piano, Polen), Lucia Cadotsch (zang, Zwitserland), Ramon Landolt (toetsen, Zwitserland) en Resina (cello, Polen) worden als grensverleggende musici beschouwd en zijn geselecteerd. Ze komen in augustus in Sokołowsko (Polen) samen om te werken aan een aantal projecten. Die worden later tijdens concerten in Europa en Australië gepresenteerd. Sound Out wordt onder meer betaald door Buma Cultuur.

Eric Ineke. (Persfoto)

Huwelijksjubileum Eric Ineke met 'Marriage In Modern Jazz' gevierd

Met de vertolking van stukken van de elpee 'Marriage In Modern Jazz' - de legendarische elpee die zangeres Rita Reys met het trio van haar man pianist Pim Jacobs in 1960 maakte - vierde drummer Eric Ineke 30 juni dat hij al veertig jaar met fluitiste Marjo Emmery is getrouwd. Plaats van handeling was Café Hopper in Antwerpen. Zangeres Yvonne Walter nam de partijen van Rita Reys voor haar rekening en Bram Weijters was de pianist van dienst. Piet Verbist baste en Eric Ineke zelf zat achter de drums.

Ikarai speelt 28 september in het Bimhuis. (Persfoto)

IKARAI OP 12 POINTS FESTIVAL 2019

De Nederlandse formatie Ikarai is een van de twaalf deelnemers aan de dertiende editie van het 12 Points Festival. Dit festival met 'jong, avontuurlijk en experimenteel' Europees talent vindt deze keer in het Bimhuis te Amsterdam plaats en is van 25 tot en met 28 september.

De overige geselecteerden zijn het Kasia Pietrzko Trio (Polen), Xavi Torres (Spanje), de Family Band (Verenigd Koninkrijk), het Robocobra Quartet (Noord Ierland), Katu Kaiku (Finland), het Sketchbook Quartet (Oostenrijk), het Filippo Vignato Trio (Italië), het Trio Heinz Herbert (Zwitserland), Juno (Noorwegen), No Tongues (Frankrijk) en The Brums (België). 12 Points is een rondreizend Iers festival met Dublin als uitvalsbasis. De deelnemende bands, die volgens de selectiecommissie aan de vooravond van hun internationale carrière staan, krijgen de kans om zich te presenteren aan een publiek van professionals en muzikliefhebbers. Eerder deed het 12 Points Festival Porto (2012), San Sebastian (2016) en Aarhus (2017) aan. In samenwerking met Dutch Performing Arts voegt het Bimhuis aan het festival het randprogramma Orange Line toe. Hierin presenteren zich zes Nederlandse, veelbelovende acts die aan het begin van hun internationale carrière staan. De namen hiervan worden nog bekendgemaakt.

500 PROFESSIONALS OP INJAZZ-CONFERENTIE

Ruim vijfhonderd jazzprofessionals uit binnen- en buitenland namen op 27 juni deel aan het conferentie-onderdeel van het jaarlijkse netwerkevenement inJazz. Zij waren ook van de partij tijdens de showcases, die 's avonds en 28 juni door meer dan veertig formaties werden verzorgd. inJazz vond traditiegetrouw plaats in LantarenVenster (de conferentie) en Kantine Walhalla, Room Mate Bruno en Foodhallen Rotterdam (de showcases) in Rotterdam.

De jazzprofessionals - internationale muzikanten, programmeurs, vertegenwoordigers van labels en media - vonden elkaar tijdens 'uitverkochte' Matchmaking Sessions en deelden tijdens presentaties tips & tricks en de laatste stand van zaken in jazzland. Het conferentieprogramma stond dit jaar in het teken van eilanden over de hele wereld. In het panel 'No scene is an island' [...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

Vervolg inJazz pagina 2

deelden de eilanders verhalen en inzichten over leven en werk in een geïsoleerde muzieksce­ne. Ook een populair onderdeel was de 'Elevator Jazz Pitch' waar muzikanten met korte presentaties streden om de inJazz inCente­ve van 1.000 euro. Dit vrij te besteden bedrag werd toegekend aan de Italiaanse en in Brussel woonachtige muzikant Gabriele di Franco. inJazz, een initiatief van Buma Cultuur, vormde de officiële aftrap van het evenement North Sea Round Town, dat na twee weken jazz culmineert in het North Sea Jazz Festival. De veertiende editie van InJazz is volgend jaar op 25 en 26 juni.

Buddy Bolden toegevoegd aan Jazz Walk of Fame Enkhuizen

Kornettist Buddy Bolden is toegevoegd aan de Jazz Walk of Fame in Enkhuizen. De tegel met zijn naam werd op 15 juni, tijdens de 46ste editie van het Jazzfestival Enkhuizen onthuld en is te vinden op het Venedie. Bolden is de twaalfde grootheid die een tegel krijgt. Onder anderen de Phil Mason's New Orleans All Stars, Glenn Miller, klarinettist Benny Goodman, klarinettist George Lewis en trompettist Louis Armstrong gingen hem voor. De Jazz Walk is een initiatief van Sgt. Pepper's Jazz-Club en wordt sinds 2008 elk jaar uitgebreid met een tegel.

Onvoltooid 1985-album Miles Davis alsnog uitgebracht

In 1985 nam trompettist het album 'Rubberband' op. Het waren zijn eerste opnamen voor Warner Bros, zijn nieuwe platenmaatschappij. Het was de bedoeling dat Al Jarreau en Chaka Khan een vocale bijdrage zouden leveren, maar daar kwam het niet van. De plaat werd nooit afgemaakt omdat Davis zijn aandacht verlegde naar zijn elpee 'Tutu'. De producers van toen, Randy Hall and Attala Zane Giles, hebben 'Rubberband' nu samen met Davis' neef Vince Wilburn Jr afgemaakt. Hij zat indertijd achter de drums. Het album bevat twaalf tracks. Lalah Hathaway en Ledisi hebben de vocalen voor hun rekening genomen. Davis is behalve op trompet, ook op toetsen te horen. Ter gelegenheid van Record Store Day kwamen in april 2018 al vier nummers op EP uit. Het volledige album 'Rubberband' verschijnt begin september.

Luister hier naar de titeltrack:
<https://bit.ly/2RU4Pvi>

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

Bassist Joris Teepe begeleidt de latere winnaar Dominic Harrison. (Foto: Jan-Gerd Krüger)

DUITSE DRUMMER DOMINIC HARRISON IS NORTHERN EUROPEAN JAZZ TALENT 2019

De Hamburgse drummer Dominic Harrison heeft 20 juni in Groningen de Northern European Jazz Talent Contest gewonnen. Hij kreeg de Northern European Jazz Talent Award en een cheque van 1.000 euro. Aan het jaarlijkse concours deden studenten van de conservatoria van Aarhus (Denemarken), Stockholm (Zweden), Tallinn (Estland), Hamburg (Duitsland) en Groningen mee.

De jury met onder anderen bassist Bert van Erk en Jazzflits-medewerker Bart Hollebrandse hoorde bij de winnaar 'a huge spectrum of rhythmic approaches'. "He can switch instantly between different grooves", aldus het juryrapport. Jurylid Bert van Erk: "Jazz is interaction and Dominic got it!" Winnaar Harrison nam het tijdens het concours op tegen pianist Malthe Jepsen (Aarhus), gitarist Karl Madis Pennar (Tallinn), zangeres Clara Fornander (Stockholm) en gitarist Erdogan Cem Evin, namens het Prins Claus Conservatorium. Hij was de winnaar van de Local Pre Round, waarin hij 18 juni met de Groningse studenten Denis Pavlenko (altsaxofoon), Jung Taek Hwang (piano), Tim van der Velden (gitarist) en Ignacio Ampurdanés Ruz (percussie) om deelname aan de Talent Contest streed. Alle deelnemers werden begeleid door een trio onder leiding van bassist Joris Teepe. De Contest is onderdeel van het festival Swingin' Groningen.

[...voor een verslag van Swingin' Groningen zie pagina 21](#)

DOWNBEAT CRITICS: 'TINEKE POSTMA BESTE SOPRAANSAXOFONIST (RISING STAR)'

Tineke Postma staat bovenaan in de categorie 'rising star sopraansaxofoon' van de 67ste Downbeat Critics Poll. Ook staat ze hoog genoteerd in de categorie 'rising star altsaxofoon'. Andere genoteerde Nederlanders zijn Ab Baars (middenmoot 'klarinet'), Han Bennink (middenmoot 'percussie') en Jaap Blonk (onderaan in de categorie 'zanger'). De volledige Poll staat afgedrukt in het augustusnummer van Downbeat. Coen de Jonge (Jazzbulletin, Jazzism) was een van de Europese critici die hun stem uitbrachten. Het merendeel van de stemmende Critics komt uit de VS.

[...voor meer uitslagen zie pag. 26 en 27](#)

Jazz Maastricht krijgt toch subsidie van de gemeente

Jazz Maastricht krijgt jaarlijks toch 38.000 euro subsidie van de gemeente Maastricht. Het College van BenW had eerder voorgesteld om hiermee te stoppen. De bestuurders verwachtten dat het verdwijnen van Jazz Maastricht zou kunnen worden opgevangen door de jazz-programmering van Theater aan het Vrijthof. Jazz Maastricht startte hierop een handtekeningenactie. Wethouder Jim Janssen keerde hierdoor begin juli op zijn schreden terug. "Het is duidelijk dat de stichting een euregionale en zelfs internationale functie heeft. Bovendien is er een zeer hechte verbinding met de jazzopleidingen aan het Conservatorium Maastricht", aldus Janssen in De Limburger van 3 juli. Directeur Pieter Schoonderwoerd van Jazz Maastricht is verheugd. Steun van de gemeente brengt volgens hem 'een noodzakelijk multiplier-effect met factor zes qua fondsenwerving teweeg'. In 2018 stopte de jaarlijkse bijdrage van 20.000 euro uit het Elisabeth Strouvenfonds aan Jazz Maastricht. De provinciale subsidie die in 2017 nog 67.500 euro bedroeg, is vorig jaar op nul gezet.

Finalisten Mechelen Jazz Contest geselecteerd

Aegle, Hlib Baisha Trio, Llum Trio en Zizon zijn door naar de finale van de jaarlijkse Jazz Contest Mechelen. In de halve finales op 30 juni in het Cultuurcentrum Mechelen vielen Instintivo en YAGŌ af, en Zizon. De vier finalisten strijden 23 augustus tijdens het Maarrock! Festival om een eerste prijs van 1.500 euro. Ook mag de winnaar een dag gebruikmaken van een professionele opnamestudio en krijgt deze een aantal optredens aangeboden. Het concours staat open voor musici jonger dan 26 jaar. Vorig jaar won het Baz Trio de Contest.

Info: www.jazzcontestmechelen.be

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

Nefertiti. (Foto: Anna Anka Korbinska)

Franse deelnemer wint Euroradio Jazz Competition

De formatie Nefertiti heeft op 13 april in Kopenhagen de Euroradio Jazz Competition gewonnen. Pierre Demange, Nefertiti's drummer, werd tot beste solist gekozen. De andere finalisten kwamen uit Hongarije (Christiania Duo), Oostenrijk (First Gig Never Happened) en Portugal (Javier Subatin - Trance Trio). Ze werden voorgedragen door de publieke omroep van hun land van herkomst en werden 'blind' geselecteerd uit de inzendingen. De Jazz Competition (EJC) was dit jaar onderdeel van het Kopenhagen Jazz Festival en wordt georganiseerd door de EBU, de organisatie van Europese publieke omroepen. De organisatoren hopen met de Jazz Competition aanstormend Europees talent onder de aandacht van een groot publiek te brengen. In 2016 werd de Competition in het Bimhuis in Amsterdam gehouden.

Recordaantal bezoekers bij Gent Jazz Festival

De achttiende editie van het Gent Jazz Festival heeft een recordaantal van ruim 39.000 bezoekers getrokken, zo meldt de organisatie. Het vorige record stond op 38.000 en werd gevestigd in 2012. De grote jazznamen dit jaar waren de vocalisten Diana Krall, Gregory Porter en Jamie Cullum, Rymden en multi-instrumentalist John Zorn. Ook Yann Tiersen (hij maakte onder meer de soundtrack van de film Amélie) en zangeres Joan Baez stonden op het programma. Voormalig Police-voorman Sting zegde op het laatste moment af. Het festival vond plaats van 28 juni tot en met 9 juli op de Bijlokesite.

[Voor een impressie van het festival zie pag. 17](#)

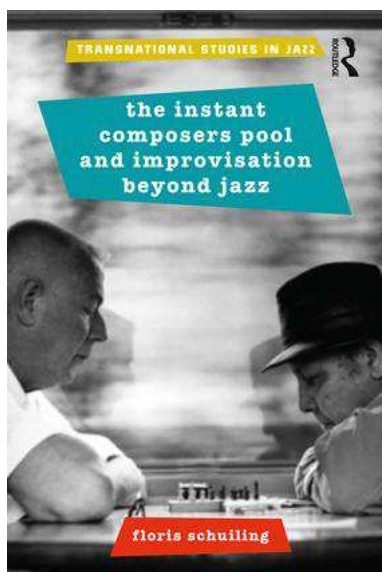
Jazz & World tijdens November Music 2019

Op het programma van November Music, het festival in 's-Hertogenbosch dat zich muzikaal op het snijvlak van jazz, wereldmuziek en modern klassieke muziek bevindt, staat dit jaar een aantal jazzmusici: Mathias Eick & Tigran Hamasyan, Colin Benders & Metropole Orkest, het Avishai Cohen Quartet, het Marcin Wasilewski Trio & Tineke Postma, Ibeyi & Metropole Orkest, Estafest & Andreas Schaerer en Eric Vloeimans & Marcus Stockhausen. Ook is er de première van ensemble Holland Baroque met het trio van de Poolse pianist Leszek Możdżer, waar ook bassist Lars Danielsson en slagwerker Zohar Fresco deel van uitmaken. En dan is er ook nog een concert van de Scandinavische groep Rymden met pianist Bugge Wesseltoft. November Music is van 1 tot en met 10 november.

Info: <https://novembermusic.net/programma>

JAZZ OP PAPIER

DE ICP-METHODE ONTRAFELD

Floris Schuiling.

The Instant Composers Pool and Improvisation Beyond Jazz.

New York/London: Routledge, 2019.

230 pag. ill. 22,5 x 15 cm

ISBN 978-0-815-36857-1 paperback

Prijs: 48,99 euro

Ruim vijftig jaar na de oprichting in 1967 (door Misha Mengelberg, Han Bennink en Willem Breuker) was er nog steeds geen boek dat volledig gewijd was aan de Instant Composers Pool. Uiteraard stond er heel veel in het baanbrekende boek van de Amerikaanse jazzjournalist Kevin Whitehead, 'New Dutch Swing' (1998), maar dat ging over de hele Nederlandse scene. En natuurlijk zijn er de twee prachtige boeken die uitgeverij Huis Clos uitgaf met teksten van Misha Mengelberg ('Enkele Regels in de Dierentuin', 2012) en interviews met dezelfde hoofdpersoon ('Worp en Wederworp', 2015).

Maar een compleet boek, geheel gewijd aan de ICP, was er nog niet. Tot de Utrechtse musicoloog Floris Schuiling besloot om zijn dissertatie over het ensemble en zijn oprichter uit te bouwen tot een academisch boek. In 'The Instant Composers Pool and Improvisation Beyond Jazz' duikt hij vooral in de muzikale aanpak van het ICP Orchestra en de wortels die daaraan ten grondslag liggen. Een echte geschiedenis van de ICP is het boek niet, want de accenten liggen vooral bij de muzikale (en soms sociale) uitgangspunten ten tijde van de oprichting en het huidige orkest.

Een belangrijke vroege link ziet Schuiling in de contacten die Misha Mengelberg had met Fluxus. Deze post-dadaïstische kunstbeweging uit de jaren vijftig en zestig (waarvan ook Wim T. Schippers deel uitmaakte) was erop uit om de grens tussen kunst en 'gewone' dingen te slechten. Schippers' beroemde actie om een flesje limonade in zee te gooien als kunstuiting is er een voorbeeld van. Voor Mengelberg leidde dit tot het verheffen van elk geluid tot muziek (een opvatting die hij ook deelde met John Cage) of zelfs het opvoeren van een theaterachtige performance beschouwen als muziek. Een voorbeeld van dit laatste is 'Met Welbeleefde Groet van de Kameel', waarin het verzagen van een stoel en het assembleren van de onderdelen tot een 'kameel' onlosmakelijk hoort bij de muziek. Mengelberg combineerde dit soort elementen met jazz (en met name van verwante jazzpianisten en -componisten als Thelonious Monk, Duke Ellington en Herbie Nichols).

Het samenbrengen van deze diverse ideeën, plus muzikanten met andere muzikale achtergronden (de klassieke invalshoek van violiste Mary Oliver en cellist Tristan Honsinger of de traditionele jazzbasis van trompettist Thomas Heberer, bijvoorbeeld) valt ook binnen deze gedachte. Daarbij was Mengelberg er ook op uit om die muzikanten liefst uit hun comfortzone te halen door ze dingen te laten doen die ze nou juist niet gewend waren, of ze te laten botsen met collega's die vanuit hun achtergrond heel andere muzikale beslissingen konden nemen.

Floris Schuiling heeft voor zijn boek veel veldwerk verricht. Hij woonde concerten bij, maar ook repetities, en interviewde de leden van het huidige ICP Orchestra over de werkwijze. Daarbij ontdekte hij het belang van de setlijst tijdens optredens. Die wordt uit verschillende bouwstenen samengesteld. Allereerst zijn er composities - van Mengelberg, maar ook van andere bandleden, en van Monk, Nichols en Ellington. Dan zijn er kleine grafische partituren (de zogenaamde 'virussen'), die op elk moment ingezet kunnen worden om de gang van zaken te ontregelen, of om als achtergrond te dienen, of als uitgangspunt voor een improvisatie. Daarnaast zijn er vrije of geleide improvisaties, soms door (al dan niet van tevoren afgesproken) segmenten uit het ensemble - bijvoorbeeld de strijkers of de blazers, of juist duo's of trio's dwars door de secties heen.

[...vervolg op de volgende pagina rechts](#)

WYNTON MARSALIS'
50 Essential Jazz Recordings
Deel 2

15 Otherworldly display of flat-footed improvisational skills: **Stan Getz's** 'I'm Late, I'm Late' from 'Focus', **Louis Armstrong** (second cornet) on King Oliver's 'Snake Rag';

16 Sounds of protest and affirmation: **Louis Armstrong's** 'Black and Blue' (1929), **Billie Holiday's** 'Strange Fruit' (1939), **Duke Ellington's** 'Jump for Joy' (1941), **Charles Mingus's** 'Original Faubus Fables' (1959), **Max Roach's** 'Driva Man' (1960), **Max Roach's** 'Triptych: Prayer/Protest/Peace' (1960), **Dave Brubeck's** 'The Real Ambassadors' (1961), **John Coltrane's** 'Alabama' (1963), **Nina Simone's** 'Mississippi Goddam' (1964), **Rahsaan Roland Kirk's** 'Clickety Clack' (1973), **Betty Carter's** 'Bridges' (1992);

17 Making a horn sound exactly like someone singing: **'Tricky Sam' Nanton** on Duke Ellington's 'Chloe (Song of the Swamp)';

18 Insightful integration of the blues with disparate elements: **Dave Brubeck's** 'Blue Rondo à la Turk';

19 Uncommon psychological complexity while maintaining a lyrical intention:

Ornette Coleman's 'Peace';

20 Floating over 4/4 swing in a long-meter subdivision of three: **Billie Holiday's** 'Getting Some Fun Out of Life';

21 Trumpets, trumpets, trumpets:

Tommy Dorsey's 'Well, Git It!';

22 Classic bebop: **Charlie Parker's** 'Ornithology' from 'One Night in Birdland';

23 Harmonically challenging offspring of Thelonious Monk's 'Off Minor': **John Coltrane's** 'Giant Steps', **Wayne Shorter's** 'Fee-Fi -Fo-Fum';

24 Commitment to an original and sophisticated conception over time with absolute integrity and seriousness: **Steve Coleman** from 'On the Edge of Tomorrow' (1986) to 'Live at the Village Vanguard Vol. 1 & 2' (2018) and any other subsequent volumes that demonstrate the same level of belief;

25 All-time Baddest MF: **Duke Ellington's** 'Choo Choo' (1924), 'Daybreak Express' (1933), 'Happy Go Lucky Local' (1947), 'Track 360' (1958), and 'Loco Madi' (1972).

Bron: Jazz.org
(wordt vervolgd; deel 1 in JF 319)

Tussen deze bouwstenen zitten transities naar een volgend stuk, als een soort cement. Ook deze kunnen van tevoren worden afgesproken of ter plekke bedacht. Door deze opbouw wordt de setlijst op zichzelf eigenlijk een (instant) compositie, die uiteraard bij ieder concert weer anders is.

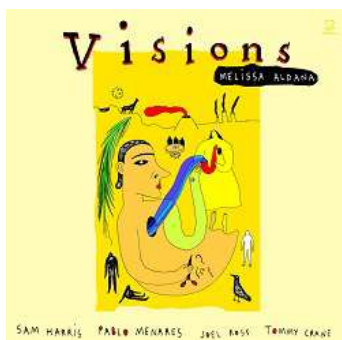
Misha Mengelberg in 2009. (Foto: Tom Beetz)

Voor het veldwerk was het jammer dat Schuiling Mengelberg niet meer in goede doen heeft kunnen meemaken. Diens voortschrijdende dementie maakte hem een onbetrouwbare interviewpartner, dus veel heeft hij uit andere bronnen (publicaties, interviews met de andere bandleden) moeten halen. Dat maakt het boek echter niet minder van belang, want een goed academisch onderzoek bevat zowel literatuurstudie als veldwerk. En zoals het een goed academicus betaamt, is dat allemaal netjes geboekstaafd met een uitgebreide literatuurlijst en notenapparaat. Voor de wat minder (muziek)theoretisch onderlegde jazzliefhebber zijn de observaties van Schuiling soms misschien wat lastig om door te komen. Maar wie bereid is om zich open te stellen voor de theoretische kaders en zijn Engels goed beheerst, heeft aan 'The Instant Composers Pool and Improvisation Beyond Jazz' een doortimmerd en intelligent geschreven analyse van misschien wel het belangrijkste ensemble op het gebied van de jazz en geïmproviseerde muziek in Nederland. Het wachten is nu natuurlijk op een goede biografie van Misha Mengelberg, want dat zou een enorme aanvulling op de tamelijk beperkte Nederlandse jazzbibliotheek zijn.

Herman te Loo

JAZZ OP DE PLAAT

MELISSA ALDANA
Visions
 Motema Music

Bezetting:

Melissa Aldana (tenorsax),
 Joel Ross (vibrafoon),
 Sam Harris (piano, Rhodes),
 Pablo Menares (bas),
 Tommy Crane (drums).

Melissa Aldana - google haar naam, en je weet direct dat ze tenorsax speelt en in 2013 de competitie voor de Thelonious Monk Award won. Deze informatie kan enkele Jazzflits-lezers op het verkeerde been zetten. Niet zozeer omdat ze een dame is op de tenor, want daar kijkt bijna geen mens nog van op. Gelukkig maar.

Misschien wel vanwege die prijs op zich. De gedachten kunnen dan afdwalen naar de geschiedenis die aan Monk vast zit. De Chileense Aldana (1988) kent die traditie terdege maar laat zich er weinig meer aan gelegen liggen.

Ze is vooral een componist van abstracte, complex gearrangeerde werken waarbij de indeling solo/ritmesectie vaak irrelevant is; de partijen zijn even belangrijk. Slechts incidenteel laat ze horen dat ze haar Coltrane en Shorter kent. Aldana lijkt vooral zoekende, net zoals haar rusteloze ritmesectie, die ook maar geen seconde in een gemoedelijke 'groove' wil glijden.

Een album om geconcentreerd voor te gaan zitten. Draai nooit meer dan twee, drie stukken achter elkaar, loop even het balkon op of de tuin in - het is goed weer - en draai ze dan nog eens. Dat is de aandacht die Aldana van ons vraagt en meestal ook verdient.

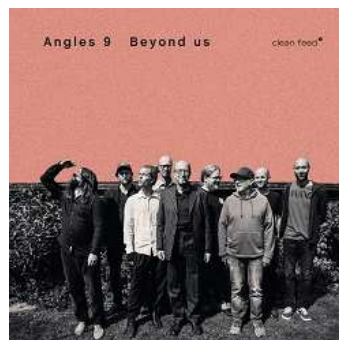
Aardig om te melden: de 'cover art' - vier kleurrijke tekeningen - is van de hand van Cécile McLorin Salvant, de zangeres die al eerder cd's van bonte doosjes voorzag.

Jeroen de Valk

Beluister hier de titeltrack 'Visions':
<https://www.youtube.com/watch?v=hDb9ujTgEw4>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

ANGLES 9
Beyond Us
 Clean Feed

Bezetting:

Goran Kajfeš (kornet), Magnus Broo (trompet), Mats Åleklin (trombone) Martin Küchen (alt- en tenorsax, composities), Eirik Hegdal (baritonsax) Alexander Zethson (piano), Mattias Ståhl (vibrafoon) Johan Berthling (bas), Andreas Werliin (drums).

Een van de hoogtepunten van de Groningse Zomer-JazzFietsTour 2018 was zeker het optreden van de formatie Angles 9 van de Zweedse saxofonist/componist Martin Küchen. In de schuur van boer Hans in Feerwerd leverden de opzweepende grooves, de warmbloedige melodieën, de uitgekien-de arrangementen en de knetterende solo's van de Scandinaviërs een uitzinnig publiek op. Gelukkig had het Portugese label Clean Feed opnametechnicus Marc Schots ingehuurd om het concert op 25 augustus vast te leggen. Daarom kunnen liefhebbers die vorig jaar aanwezig waren, nu dus nagenieten. En voor hen die er niet bij konden zijn, is er gelegenheid om de schade in te halen. Ten opzichte van het laatste studioalbum, 'Disappeared Behind The Sun', is er muzikaal weinig veranderd, maar dat is in dit geval zeker geen slecht nieuws. Het politieke engagement van Küchen vertaalt zich in sommige titels van composities en in een voorliefde voor het muzikale model dat door het Liberation Music Orchestra van Charlie Haden op de kaart werd gezet. 'Against the permanent revolution' is een fraai voorbeeld van beide.

Herman te Loo

Hier is de teaser van de cd:
<https://youtu.be/dyle81LAtw>

ORKEST RUUD BOS
The Secret All Star Band
 Nederlands Jazz Archief

Bezetting:

Ruud Bos (comp, arr, leider, piano, vibrafoon)
 met onder anderen:

Piet Noordijk, Harry Verbeke, Ruud Brink,
 Herman Schoonderwalt en Toon van Vliet (rietten),
 Cees Smal en Eddie Engels (trompet, bugel),
 Frans Elsen,
 Cees Slinger en Misha Mengelberg (piano),
 Jacques Schols en Rob Langereis (bas),
 John Engels en Cees See (drums).

Als Jazzflits ballen uitdeelde, dan kreeg deze productie alle vijf beschikbare ballen. De hoogst mogelijke waardering dus. Niets dan lof voor deze voorbeeldig uitgebrachte cd: historische opnamen uit de jaren 1964 - 1969, nooit eerder op de plaat gezet. Zorgvuldig geselecteerd en voorzien van een boekje vol informatie van de schatgravers van het Nederlands Jazz Archief.

En dan hebben we het nog niet eens over de muziek op zich. We horen hier de top van de toenmalige Nederlandse jazz onder leiding van Ruud Bos (1936). Inderdaad, de componist van oneindig veel muziek voor film, radio, tv, musical en cabaret. Zijn 'roots' lagen in de jazz, zoals bij de meeste vaklui in de lichte muze het geval was. Dat wordt ons terdege ingewreven met deze opnamesessies, die dateren van toen hij rond de dertig was.

De ondertitel 'The Secret All Star Band' is volkomen terecht. Bos' diverse bigbands gingen niet of nauwelijks het land in, ze bestonden eigenlijk alleen in de studio. Bos was gevraagd muziek te verzorgen voor korte intermezzo's tussen de reguliere radio-programma's van de VPRO.

Niemand besteedde er bijzondere aandacht aan. De opkomst van de Beatles cum suis had de jazz al naar de achtergrond gedwongen. En spoedig zou de aandacht voor dit soort jazz worden verdrongen door de avant-gardisten, die ook luidruchtig van zich lieten horen.

De drukbezette Bos neemt geregeld het blues-schema als uitgangspunt maar raakt dan geleidelijk op stoom. Net als Ellington wisselt hij min of meer traditionele bigbandpassages af met intermezzo's waarin uiteenlopende instrumenten in kleine combinaties te horen zijn. Soms zet Bos ook een hoorn in, een extra sectie fluiten, de gitaar van Joop Scholten of zijn eigen vibrafoon. In 'I.D.' lijkt het of Bos de akkoorden min of meer loslaat en de deur openzet naar wat 'modern-klassiek' werd genoemd. En net als Ellington lijkt menig stuk te zijn geschreven met één of meer specifieke solisten in gedachten. Dat gaat al helemaal op voor 'Harry's Prize', met de kersverse Wessel Ilcken-prijswinnaar Harry Verbeke.

Eddie Engels (trompet, bugel) wordt vaak aan het werk gezet en weert zich kranig: open en gestopt, subtiel en schetterend, altijd fantasievol. Herman Schoonderwalt wordt zo mogelijk zo nog vaker gefeatured op een heel regiment rietinstrumenten. En dat terwijl Piet Noordijk - ook nadrukkelijk aanwezig - meestal alleen die alt hoefde mee te nemen.

Als basis voor het orkest fungeert veelal de Diamond Five - inderdaad, net als destijds bij het orkest van Boy Edgar - en dat betekent dat het ook qua ritmesectie helemaal goed zit.

Ruud Bos zou ondanks zijn immense talent in de halve eeuw na deze opnamen geen specifieke grote jazznaam worden. Hij had het gewoon te druk met andere muzieksoorten. Godzijdank zijn deze opnamen onder het stof vandaan gehaald.

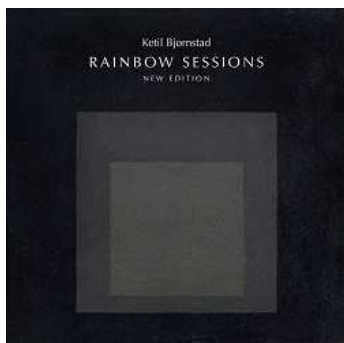
Jeroen de Valk

Luister hier naar 'Han's Blues':

<https://www.youtube.com/watch?v=vb2bjhN6Gpc>

KETIL BJØRNSTAD
Rainbow Sessions - New Edition
 Grappa Records

Bezetting:

Ketil Bjørnstad, piano.

De fraaie box 'Rainbow Sessions' bevat vier cd's, volgepropt met maar liefst tachtig tracks en bijna vijf uur solo-pianomuziek. Pianist Ketil Bjørnstad speelde ze vol en hij deed dat in de befaamde Rainbow Studio in Oslo. Aan de knoppen zat Erik Jan Kongshou, die de opnames van talloze ECM-producties verzorgde. Op vijf na zijn het allemaal eigen composities. Dat is Bjørnstad wel toevertrouwd want hij is naast componist ook schrijver van meer dan dertig literaire boeken. De muziek op deze box is dan ook verhalend. Melodie overheerst en het lijken bijna allemaal liedjes. Het is onvoorstelbaar dat hij de theemaatjes kan onderscheiden. Er zijn geen hoogtepunten, maar een constante, homogene sfeer en dito kwaliteit. Niks spanningsbogen of opwindende wendingen. Stabiliteit overheerst én triomfeert.

De albumtitel duidt op een speciaal concept. De eerste twee cd's zijn de allerlaatste opnames uit de oude Rainbow Studio. De derde cd bevat de eerste opnames van de nieuwe studio na de verhuizing in 2004. Bjørnstad vermeldt zelfs de serienummers van de vleugels waarop hij speelde. Als luisteraar valt het niet mee om het verschil te kunnen analyseren. Overigens zijn de eerste drie cd's eerder uitgebracht. Maar dat geldt niet voor de vierde cd 'The Third Instrument'. Deze bevat 29 composities die zijn opgenomen in vijf sessies van 2013 tot 2017. Daarop is een fractie meer vrijheid te horen, iets meer openheid, improvisatie en verstilling. 'Watercolours' is een mooi voorbeeld van dat laatste. 'Drifting' opent met krachtige aanslagen met zijn vuisten. 'Because' is prachtig klassiek, tragisch ook. Dramatisch en emotioneel: 'Painting flowers'. Het laatste stuk is opgedragen: 'So far my friend (to Jan Erik Kongshaug)'.

Peter J. Kortens

Beluister hier een stuk uit de box:

<https://bit.ly/32sDZzh>

STAN GETZ
Getz At The Gate
 Verve

Bezetting:

Stan Getz (tenorsax), Steve Kuhn (piano), John Neves (bas), Roy Haynes (drums).

Begin jaren zestig had Stan Getz het razend druk. Hij pendelde heen en weer tussen Europa en Amerika. Hij nam 'Focus' op, het baanbrekende album waarop hij vrijelijk improviseerde over composities van Eddie Sauter. Hij brak door naar het mainstreampubliek met zijn eerste bossanova-opnamen. Maar hij werkte ook gewoon in clubs met zijn 'working band'. Op 26 november 1961 stond hij met de bovenstaande bezetting in de Village Gate, New York. De rode draad, al die tijd, was de combinatie van lyriek, swing en die fameuze klank. Fans noemen hem The Sound waarmee ze maar willen zeggen: met alleen die toon had hij destijds al die ijsschots bij de Titanic kunnen doen smelten. Ondanks drank, drugs en een opvliegender karakter bleef dat alles gewoonlijk intact. Het leek of Getz niet in staat was ook maar één lelijke noot te spelen. (Een wel heel zeldzame uitzondering was zijn album met Chet Baker uit 1958, 'Stan Meets Chet'. Zelfs Getz kon dus uit vorm zijn.)

Te midden van deze drukte kon het voorkomen dat reguliere jazzopnamen in de archieven bleven liggen. De band werd in de Village Gate professioneel opgenomen maar had destijds niet de aandacht van de platenbazen die het liefst de kassa hoorden rinkelen op de beat van de bossanova.

Op dit dubbelalbum nog geen bossanova, wel Getz aan het werk met zijn reguliere repertoire. Vertrouwd werk, met uitzondering van 'It's alright with me', dat Getz verder zelden of nooit opnam. Ook minder courant is 'Where do you go?', een ballad waarin de bijna wanhopige tenor klinkt als een klassiek gestreken cello.

Jammer is wel dat Getz veel zeer hoge tempo's aftikt; onder meer in 'Alright', 'Airegin' en 'Woody 'n you'. Misschien wilde hij de New-Yorkers inpeperen dat zijn verblijf elders zijn spel niet had aangetast. (Getz had geen hoge pet op van jazz in Europa.) Nog iets: volgens de platenfirma gaat deze uitgave gepaard met een '16-page booklet' en zeldzame foto's. Daar was geen plek voor ingeruimd bij deze 2-cd. **Jeroen de Valk**

BO VAN DE GRAAF E.A.
Maar Nooit Vergeten/De O42 Suite
 Eigen Beheer (www.icompani.nl)

Maar Nooit Vergeten:

Paul Vlieks (trompet), Arjen Reeser (trombone), Bo van de Graaf (sopraan- alt- en tenorsax, comp), Frank Nielander (tenorsax), Aili Deiwiks (viol), Kees Molhoek (piano), Carel van Rijn (bas, basgitaar), Thomas Jaspers (drums).

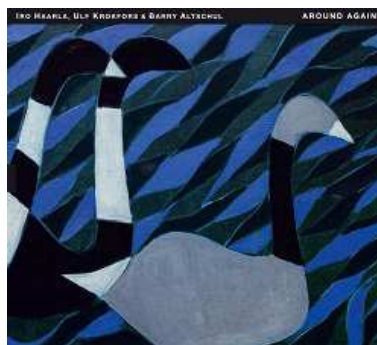
O42 Suite:

Hans Tegels, Paul Vlieks (trompet), Ton Janssen (trombone, compositie), Stef Meilink (fluit, comp), Peter Arts van der Zanden (fluit), Bo van de Graaf (alt- en sopraansax, compositie), Frank Nielander (altsax), Jos Engelhard (tenorsax, compositie), Frank van Merwijk (piano, compositie), Ton Rossen (bas), Fred van Duijnhoven (drums).

Het eerste stuk op deze cd, de suite 'Maar nooit vergeten', ontleent zijn titel aan de openingsregel van Hanns Eislers 'Soldariteitslied'. De melodie daarvan komt ook als citaat langs in de nieuwe compositie die saxofonist/componist Bo van de Graaf schreef om te vieren dat het dit jaar vijftig jaar geleden was dat drukkerij SSN, uitgeverij SUN en boekwinkel De Oude Mol van start gingen. Ze kwamen voort uit de linkse studentenbeweging in Nijmegen, waar in 1977 ook O42 uit voortkwam. Dat politiek-cultureel centrum was de thuishaven van de jazzorganisatie WIM. In zijn nieuwe compositie tilt Van de Graaf de geïmproviseerde muziek van de jaren zeventig en tachtig naar de 21ste eeuw, met een aantal oude getrouwen uit die periode, zoals saxofonist Frank Nielander en trompettist Paul Vlieks. Zij maakten ook deel uit van het ensemble dat eind 1981 de 'O42 Suite' opnam, een vijfdelig geheel van vijf verschillende componisten, ter gelegenheid van het vijfjarig bestaan van het centrum. De muziek kwam destijds op lp uit, maar is nooit eerder op cd verschenen. Dat maakt dit nieuwe album een mooi historisch document, waarin we de invloed van Kurt Weill/Hanns Eisler (vooral in 'Mr Weill, I presume?' van Ton Janssen) en Willem Breuker (in Van de Graafs 'Wim-Slaatje voor zes Blazers') de tijdgeest horen aangeven. Het politieke engagement vervult je anno 2019 met enige nostalgie, en zeker niet alle delen van de 'O42 Suite' hebben de tand des tijds even goed doorstaan, maar dat maakt deze heruitgave zeker niet minder belangwekkend.

Herman te Loo

HAARLA/KROKFORS/ALTSCHUL
Around Again
 TUM Records

Bezetting:

Iro Haarla (piano),
 Ulf Krokfors (bas),
 Barry Altschul (drums).

De composities van Carla Bley hebben buiten de uitvoeringen van haar (ex-)man Paul Bley tot nu toe niet zo bijster veel aftrek gehad. Dat is vreemd, want haar muziek is volstrekt uniek: toegankelijk, melodieus, eigenzinnig en met genoeg punten om improvisaties aan op te hangen. De Finse pianiste Iro Haarla (die u misschien nog kent van de legendarische band Sound & Fury van drummer Edvard Vesala) is een groot fan, zowel van het pianospel van Paul als van de stukken van Carla. Met bassist Ulf Krokfors heeft ze een muzikale relatie die al enige decennia omspant (en ook begon bij Vesala). De keuze voor een drummer om Carla Bley's muziek in trioverband te kunnen spelen, viel op de Amerikaanse veteraan Barry Altschul (76). En dat is begrijpelijk, want hij zat ook op het drumkrukje toen Paul Bley veel van de stukken die we op 'Around Again' horen opnam voor het klassieke album 'Closer' (1965). Het is een genot om de oude meester hier aan het werk te horen, want hij is precies de melodieuze slagwerker die de muziek nodig heeft. In het toepasselijk getitelde 'Batterie' demonstreert hij hoe je met brushes, vanuit de snaredrum gedacht, een drumsolo opbouwt. Krokfors is ook een ware meester op zijn instrument, zoals hij toont met zijn indrukwekkende intro tot 'Vashkar'. Iro Haarla is de perfecte teamspeler die geen noot te veel speelt en op een onnadrukkelijke manier indruk maakt. Carla Bley zal ongetwijfeld heel blij zijn met een zo fijnzinnige lezing van haar werk.

Herman te Loo

Luister hier naar 'Closer':
<https://bit.ly/2JI2b8h>

XAVIER PAMPLONA SEPTET**Play The****Casco Records****Bezetting:**

Alistair Payne (trompet), Michael Moore (klarinet), Ziv Taubenfeld (basklarinet), Giuseppe Doronzo (baritonsax), Marta Warelis (piano), Raoul van der Weide (bas), George Hadow (drums).

De discografie van bassist Raoul van der Weide kenmerkt zich de laatste jaren door overdachte vrije improvisatiemuziek. Met het Xavier Pamplona Septet zoekt hij het in de beproefde combinatie van compositie en improvisatie. Met een gezelschap van jonge musici uit de Amsterdamse improscene (plus nestor Michael Moore) heeft hij zich gestort op de muziek van componerende improvisatoren uit het kielzog van de Instant Composers Pool, zoals trombonist Bert Koppelaar en pianist Guus Janssen. Dat is mooi, want hoewel Janssen nog steeds zeer actief is (zelfs als lid van het ICP Orchestra), wordt er tegenwoordig bijster weinig van dit materiaal ingezet en uitgevoerd. En zeer onterecht, zoals blijkt uit het repertoire dat is vastgelegd op de debuut-cd van de groep, 'Play The'. Koppelaar heeft een fijne neus voor aanstekelijke melodieën, die hij combineert met open structuren voor improvisatie, net als de meester van het genre, Misha Mengelberg. Zowel het kernachtige 'Hawkwind' als de lange suite 'Ambitus cyclus' bevatten een thema dat zelfs na dagen grondig poetsen nog steeds in je geheugen zit vastgebakken. En ook Guus Janssens 'Jo-jo jive' (vernoemd naar het beroemde renpaard Jojo Buitenzorg) heeft die kwaliteit. Van der Weide en drummer George Hadow vormen het koningskoppel die alle stukken van een aanstekelijke swing kunnen voorzien, waar nodig met een vette knipoog. En met de basklarinet van Ziv Taubenfeld en de baritonsax van Giuseppe Doronzo aan de onderkant van de blazerssectie ontstaat een heerlijke sonoriteit die de kwinkelerende klarinet van Moore en de vocale trompet van Alistair Payne in het gareel houdt. Pianiste Marta Warelis is de ideale gobotween tussen de ritmemannen en de blazers. Een fijnzinnig gevoel voor melodie, gevoel voor avontuur en aandacht voor de jazztraditie – denk aan een jonge Cecil Taylor. Het amalgaam van het repertoire en een zorgvuldig gekozen stel improvisatoren maakt 'Play The' tot een waar feest. Het is een album dat je graag telkens weer opnieuw opzet om van alle bijdragen te genieten. **Herman te Loo**

TOM PIERSON ORCHESTRA**Last Works****Eigen Beheer/Ratspack Records****Bezetting:**

Blue Lou Marini, Mark Vinci, Shu Enomoto, Neil Johnson en Michael Lutzeier (rietten), Lew Soloff, Dominic Derasse, Mike Ponella en Tim Leopold (trompet, bugel), Ben Herrington, Robinson Khoury, Dan Levine, Jeff Nelson (trombones), Pierson (piano), Kanoa Mendenhall (basgitaar) en Pheeroan Aklaflaff (drums).

Warme koperklanken, nooit gemakzuchtig en soms wrang georkestreerd. Volop ruimte voor de solisten, die evenals de rest van het orkest maar spaarzaam van het hoge register gebruikmaken. Nodeloos schetteren lijkt sowieso uit den boze; het volume gaat meestal niet verder dan mezzoforte. Wie zijn Miles kent, gaat nu aan Gil Evans denken. Dat is zo gek nog niet, want leider/componist Tom Pierson was een leerling en zelfs ooit een protegé van Evans.

Dat klinkt indrukwekkend en al even imposant is de bezetting van deze bigband, met onder anderen Blue Lou Marini (saxen) en Lew Soloff (trompet). Pierson heeft kennelijk toegang tot de hoogste regionen van de Amerikaanse studioscene. Intussen geniet hij weinig bekendheid. Daar zit natuurlijk een verhaal achter. Pierson (1948) begon als een soort jeugd wonder als klassieke pianist. Zijn plankenkoorts - vooral als er weer een competitie aankwam - maakte een einde aan dat deel van zijn leven, waarna hij ging componeren en dirigeren. Ook dat deed hij op een niet gering niveau; zo arrangeerde hij George Gershwin voor Woody Allen meesterwerk Manhattan (1979).

Maar hij bleef een gevoelige ziel. In een handgeschreven briefje bij deze dubbel-cd: "I moved to Tokyo in 1991 to escape the violence of NY, having been the victim of crimes seven times." Pierson bleef sindsdien in Japan wonen waar hij nog steeds musicert, componeert en doceert. Hij treedt ook weer op als pianist, maar dan in het jazzidoom. Dat durft hij kennelijk wél.

Pierson keert geregeld terug naar New York, onder meer om bovengenoemd dubbelalbum vast te leggen. Dat deed hij in eigen beheer. Bij kennelijk gebrek aan medewerkers voor promotie stuurde hij Last Works op eigen initiatief naar uw verslaggever. Waarbij hij nog even opmerkte dat basgitariste Kanoa Mendenhall pas zeventien was ten tijde van de opnamen. De oudste muzikant was Soloff, zeventig, maar in grootse vorm. Soloff overleed niettemin enkele weken na de opnamen in NY (vijf dagen in januari 2015) aan een hartaanval. Dit werd daarmee zijn zwanenzang.

Met Pierson zelf gaat het intussen uitstekend. De naam Last Works moet dan ook beslist niet worden opgevat als een afscheid. Momenteel werkt hij in Tokio aan een opera. Hij blijft ambitieus, plankenkoorts of niet.

Jeroen de Valk

FESTIVAL NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

12, 13, 14 juli 2019,
Ahoy, Rotterdam.

De officiële naam is wegens een nieuwe hoofdsponsor: 'NN North Sea Jazz Festival'. De 14de editie in Rotterdam heeft een sfeervolle en uiterst stabiele entourage. Wie na een jaar weer binnenloopt denkt dat Ahoy het hele jaar zo gezellig en uitbundig is 'aangekleed'. De locaties van hapjes en drankjes en natuurlijk de zalen zijn bekend. Toch waren er weer wat kleine verbeteringen. Zo zijn de bekende vensterbanken uit zaal Madeira verdwenen en wordt er gewerkt aan een nieuwe entree wegens de bouw van een nieuwe concertzaal. De inhoud van het festival is, zoals altijd, zeer dynamisch afwisselend en nieuw. Opvallend was de toenemende invloed van hiphop. Voortaan gaan de deuren eerder open om een betere spreiding van publiek en meer rust in het programma te brengen. Nog een verbetering: het geluidsniveau was teruggebracht tot gezonde proporties en de kwaliteit van het geluid was over het algemeen opvallend beter. En een veelgehoorde opmerking van musici: "Het is altijd weer fijn om hier te zijn." Dat gold ook voor de gelukkigen die een kaart hadden voor het festival, dat al maanden tevoren uitverkocht was.

Vrijdag

Drummer **Steve Gadd** is meer in een studio dan op een podium te vinden. Maar tegenwoordig is er de Steve Gadd Band. En wat een fans heeft de man! In de aankondiging werd gezegd dat hij 'anderen beter laat klinken en hij speelde op meer dan duizend platen'. Zijn drumset stond centraal op het podium. Voorafgaand aan het eerste concert stond er mooi veelkleurig licht op de glanzende instrumenten. En dan ineens: het festival ging van start. Gadd speelde fusion van het betere soort, stabiel, beheerst en overzichtelijk. Er waren nauwelijks tempowisselingen, behalve op 'Green foam' dat ook staat op de cd 'Gadditude'. Toegankelijk dus, maar niet bedwaard. Gek dat een gestopte trompet, in dit geval van Walt Fowler, je altijd doet denken aan Miles Davis. Gitarist David Spinozza was de gangmaker van het stel. Hij zorgde voor bluesy avontuur en tegenstellingen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Gary Bartz. (Foto: Joke Schot)

Christian Sands kwam op in pak en sneakers en gebaarde als een ster dat het applaus best wel wat harder kon. Hij stapte over naar de jazz toen hij zeven (!) was. Achter de vleugel startte hij razendsnel met onvervalste Amerikaanse straight-ahead jazz waarbij de blues nooit ver weg was. Opvallend was dat nagenoeg niemand voortijdig de zaal verliet. Sands maakte waar wat in het programma stond: 'een uitgebalanceerde set van deze jonge pianogrootmeester'. En dat kwam uit. Hij speelde met veel plezier én met schijnbaar groot gemak. Sommige stukken waren lang en transcenderend. Toen iemand uit het publiek een samba voorstelde kwam die ook. Sands: "Je leest mijn gedachten!" Een andere compositie was van de sterk percussief spelende bassist Yasushi Nakamura. Sands wist niet precies wat het zou worden: "Speel maar. Als het maar jazz is!" Hij was een duidelijke aanvoerder, waarbij de band hem op de voet volgde. Maar volgende keer moet hij beslist in een grotere zaal spelen.

Rymden werd aangekondigd als 'een pianotrio, maar dan op-nieuw uitgevonden.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Rymden betekent ruimte. Met een vleugje rock en vooral veel energie. Pianist Bugge Wesseltoft zocht samenwerking met de ritmetandem van het vroegere E.S.T.: bassist Dan Berglund en drummer Magnus Öström. Alle instrumenten werden elektronisch vervormd. In de vleugel werden allerlei fratsen uitgehaald, zodat ook een ouderwetse speeldoos klonk. Berglund schakelde razendsnel op zijn akoestische bas naar het effect van een elektrische gitaar en Öström gebruikte een speciale handmicrofoon boven zijn trommels en bekkens. Rymden blijkt een progressief en volslagen uniek pianotrio.

Zaal Volga is de laagste zaal waar maar één een bas op het podium past en waar het meestal snikheet is. Nu was het (nog) koel en klonk er met het **Mats Eilertsen Trio** Scandinavische rust en ruimte. In de aankondiging werd gezegd dat Eilertsen composities gebruikt als opening naar vrijheid en improvisatie, alsof die achter een deurtje zit. IJl en rubato drumwerk en fijnzinnigheid zorgden voor een werkelijk muisstil publiek. En er was ook klaaglijke zang uit de gestreken bas. Er was veel artistieke ruimte tussen de musici, maar ze waren toch ook heel dicht bij elkaar. Wat een lyriek toonde pianist Harmen Fraanje. Vloeiende overgangen waar ze royaal de tijd voor namen kenmerkten dit concert. Er werd dan ook niet op instrumenten geslagen, maar liefdevol aangeraakt, steeds in dienst van schoonheid.

Na het marathonoptreden van de 'Bagatelles' van John Zorn was zaal Darling het podium voor **Nik Bärtsch's Ronin**. Zijn minimal-zen-funk met Zwitserse precisie klonk in het meditatief-bijna-duister. Dit keer klonk het kwartet vrijer dan anders. Later was er iets meer licht, dat verzorgd werd door iemand die elke noot van het repertoire kende. Er moest soms intensief geteld worden door het viertal. Maar er was ook meer improvisatie. Het percussieve aspect voerde zoals altijd de boventoon. Bas en drums waren als een voortdenderende, niet te stoppen sneltrein waarover Sha glooiende saxofoonlijnen legde. Bärtsch: "Please enjoy the ride." Ondanks de sterk ritmische muziek was er bijna geen beweging in het publiek te zien. Wél gesloten ogen. Puur genot. Bärtsch speelde een lang en intens duet met bassist Thomy Jordi. Verder: lange evoluerende en aan elkaar gekoppelde 'Modulen'. Over precisie gesproken: de wijzer stond exact op twaalf uur toen ze klaar waren.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Reinier Baas (links) en Mary Halvorson. (Foto: Joke Schot)

Een verbetering dit jaar: het geluidsniveau was teruggebracht tot gezonde proporties en de kwaliteit van het geluid was over het algemeen opvallend beter.

Steve Gadd. (Foto: Joke Schot)

Organist Joey DeFrancesco speelt ook trompet. (Foto: Joke Schot)

Zaterdag

Op het festival waren niet veel 'oude rotten' te zien, maar **Gary Bartz** (1940) was er wel. Zijn project blies zijn eigen, vijftig jaar oude muziek, nieuw leven in. Met stramme benen speelde hij nog fris en helder. De brede genreaanpak in het programma klopte: straight-ahead jazz, hardbop, spiritual jazz. In het begin was Bartz behoedzaam, met gitarist Paul Bollenbeck aan zijn zijde. Maar dat duurde niet lang. De energie spatte er vanaf, met achter hem een krankzinnig jagende Nasheet Waits op drums: als hij maar een kleine aanleiding zag vloog hij meteen in brand. En dan was er een poëtische voordracht over hoe God aandacht had voor een eenzame, kleine donkere ster. Het werd een fragiele ballad en de gitaar van Bollenbeck klonk als een kerkorgel, maar het mondde uit in geblazen dwarse dubbeltonen. Later kwamen saxofonist Ravi Coltrane en trompettist Charles Tolliver erbij. Ineens stonden er drie decibellenblazers vooraan waarbij spiritualiteit steeds om de hoek kwam kijken. Boven het podium vloog een meeuw die de uitgang niet meer kon vinden. Het was heel afleidend toen hij ook nog eens over het publiek vloog. De rest van de avond bleef hij daar.

Een van de beste pianotrio's in het programma: het **Bobo Stenson Trio**. Al jaren zijn ze samen en ze zijn gelijkwaardige partners geworden. Stenson is nooit dominant en hij had heldere en herkenbare ideeën. Daarbij gaf hij basist Anders Jormin en drummer Jon Fält alle ruimte. De laatste gebruikte allerlei instrumentjes (zoals een duimharp) en stokken. Dat maakte hem behoorlijk eigenzinnig. Toen hij een stok liet vallen schreeuwde hij geïrriteerd. Maar wat een sprankelende sfeer weet hij te bereiken! Met zijn zware wenkbrauwen boog Jormin over zijn bas. Hij streek prachtige hoge lijnen en gromde diep en laag. Er zat wel een vreemde galm in het geluid die niet paste bij de zaal. 'Wedding song from Poniky' was van Bela Bartok. Maar het hoogtepunt was 'La Peregrinacion', waarvan fragmenten van het prachtige thema permanent in de improvisatie waarneembaar waren. Voorbeeldig!

Joey DeFrancesco bracht een nieuw concept in een bomvolle zaal: 'In the key of the universe'. Hij wilde de toon van de aarde weergeven, de spirituele stem van de planeet laten horen. Wat dat precies inhoudt werd niet echt duidelijk. Feit is wel dat zijn Hammond-orgel het publiek

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Youn Sun Nah. (Foto: Joke Schot)

gek kon maken. Met zware bassen en lang aangehouden tonen zorgde dit instrument gemakkelijk voor een feestje. En omdat het orgel uit de kerk komt is spiritualiteit voor de hand liggend. Het vuur werd ook nog aangewakkerd door drummer Billy Hart (1940). Hij sloeg hard en zeer doeltreffend. Even later speelde DeFrancesco ook gedempte trompet. Saxofonist Troy Roberts soleerde ongebreideld en ijzersterk. Hij was spectaculair energiek en deed daardoor denken aan James Carter. Maar achter hem lag een bas... In het laatste stuk nam hij hem ter hand terwijl DeFrancesco saxofoon speelde. Het bleek een onnodig kunstje want hij is veel sterker achter zijn Hammond.

Lange rijen en heel vaak het bordje 'VOL': de duo-marathon in de kleine zaal Volga. Negen concerten van een half uur naar aanleiding van de serie composities 'Seasons' van saxofonist Ben Wendel. Steeds speelden twee grootheden samen. Pianist **Aaron Parks** en saxofonist **Ben van Gelder** hadden blijkbaar alleen wat korte motieven afgesproken. Ze wendelden om elkaar en vulden elkaar op gevoel aan maar ze lieten elkaar ook solo hun gang gaan. Logisch dat al die grote namen in een kleine zaal voor rijen wachtenden zorgden.

Zaal Yenisei is net zo laag en benauwd als altijd maar heeft nu gemakkelijkere banken aan de zijkant. De akoestiek is als die van een jazzclub.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Bassist **Joris Teepe** ('onze' man in New York) had als thema 'In the spirit of Rashied Ali'. Hij eerde de legendarische drummer, met wie hij nog gespeeld heeft, in bijna dezelfde bezetting als op de onlangs in Groningen opgenomen cd. Eigenzinnigheid overheerste met twee sterke, felle blazers (onder wie Wayne Escoffery) vooraan. Teepe liet zijn bas echt lekker laag grommen met glijtonen die doen denken aan Ron Carter. Van de cd speelden ze onder andere 'Sidewalks in motion'. In het vliegtuig schreef Teepe een nieuw stuk voor een Poolse vriend; 'Peter's power'. Een veelzijdig concert door de steady bas van Teepe en de eigenzinnigheid van de saxofonisten en vooral gitarist Freddie Bryant, die auto-noom zijn eigen weg ging.

Bij het concert van Artist in Residence **Robert Glasper** was tien minuten voor aanvang geen lege stoel meer te vinden. Er mocht niet in de gangpaden worden gezeten, iedereen moest gaan staan om aan meer mensen plaats te bieden. Dat Glasper ook aan hiphop doet trekt volle zalen. Toen hij opkwam klonk een hiphopopname. Hij liet zich uitgebreid fotograferen en poseerde uitdagend. Het eerste stuk was van Prince: 'Sign o' the times'. Hoezo publiekstrekker? Vooral bassist Vicente Archer legde een krachtige thematische basis en bracht het stuk tot ontwikkeling. De piano van Glasper zat achterin het geluidsbeeld. Tijdens een arrangement van Glasper van 'Stella by starlight' werd het concert verstoord door een saxofonist achter uit de zaal. Glasper startte opnieuw de intro maar deed daar zo lang over dat hij zijn publiek te lang aan het lijntje hield. Bas en drums droegen het geheel maar lolbroek Glasper was de overweldigende aandacht dit keer niet waard.

Zondag

Het **Yuri Honing Acoustic Quartet** is natuurlijk ook in eigen land te zien, maar ze speelden ook op dit festival. Yuri Honing herken je direct aan zijn ontwikkelde, volwassen geluid. Hij kan het ene moment door je ziel snijden en je het volgende moment strelen. Zijn onderscheidende witte jasje straalde terecht leiderschap uit. Het kwartet opereert op internationaal niveau maar met een Europees signatuur. Ze speelden een paar stukken van hun cd 'Goldbrun'. Rond 16.00 uur klonk een gloedvolle ballad die eigenlijk bedoeld was voor de kleine uurtjes. Een ander stuk was gebaseerd op een tafereel uit de jaren zestig. [...vervolg in de rechterkolom](#)

Mats Eilertsen. (Foto: Joke Schot)

Honing: "Aan de Franse Riviera. Een zeventien keer gelakte houten speedboot, anders zinkt hij. Met daarachter iets nieuws: een waterskiër in een zwembroek met een ceintuur. Op het strand zit Catherine Deneuve sigaretjes te roken. Zie je het voor je?" Een andere inspiratiebron was de Italiaanse schilder Caravaggio. Pianist Wolfert Brederode's ideeën neigden altijd iets naar de donkere kant. Joost Lijbaart drumde met zijn hele lichaam maar hij sloeg vloeiend én strak. Hij voelde perfect aan wat er in de band gebeurt en hij en Bassist Gulli Gudmundsson hadden de hele tijd visueel contact. Een concert met pure harmonie.

Bij de vibrafoon denk je meestal aan een sophisticated sfeer. Dit keer niet bij **Stefon Harris**. In de eerste minuut liet hij een overweldigende snelheid zien en met een krachtige stuwende bas en een powerdrummer was dit echt een festivalact. Het rommelige samenspel leverde vaak een brei van noten op. Toen alleen het pianotrio speelde veranderde drummer Terreon Gully van hiphopdrummer in jazzdrummer. Saxofonist Casey Benjamin ging ook zingen. Dat had hij beter niet kunnen doen... Virtuoso was het zeker omdat Harris met twee of vier mallets ongekende snelheden bereikte terwijl bas en drums het meest eenvoudige ritme van het hele festival aanhielden. Dat laatste was juist heel lief want het stuk was voor Harris' zoontjes.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

De soundcheck voor het concert van trompettist **Ambrose Akinmusire** was een ware kakofonie. Toetsen, trompet en strijkkwartet moesten tegelijk inspelen. Rapster Nappy Nina was zo klaar. Al deze ingrediënten beloofden een spannend en vooral veelzijdig optreden. Akinmusire is een man van stelling nemen. Een rapper op het podium is dan een sterk middel, een strijkkwartet kan dan juist rust brengen. En dat gebeurde. De aartslage tonen van de baddrums van Kweku Sumbry inspireerden Nina, die als ze niet zong in zichzelf gekeerd was. Een gevoelsmens. De strijkers genoten zichtbaar van de vuige beat. Akinmusire zet de boel even flink op zijn kop. Soms is dat nodig.

Analoge electronica en een drumstel: **Niels Broos** en **Jamie Peet**. Ze gaven een volledig geïmproviseerd concert. Met piepjes, toontjes en echo ontstond een sfeer die iets te gemakkelijk doet denken aan oude SF-series. Er was, en dat is zeldzaam bij concerten, een stereobeeld. Sommige klanken kwamen echt uit het andere kanaal! Na tien minuten ontstond een soort melodietje. Vooral Broos ging helemaal op in zijn eigen creaties, waarbij hij zijn eigen spel samplede. Geen muziek voor een cd, maar live heel spannend.

In de aankondiging van het concert van saxofonist **Joshua Redman** werden mensen gememoreerd die op dit podium stonden maar er niet meer zijn: Roy Hargrove en Ornette Coleman, maar ook presentator Cees Schrama. Redman had van tevoren gezegd dat het concert 'nogaal Ornettish' zou worden. Redman is ondertussen net zo'n zwaargewicht geworden als de iconen met wie hij speelde. Er stond complexe muziek op de lessenaar: het project 'Still dreaming', een vervolg op het gelijknamige album van zijn vader Dewey. Daarop speelden ook Ornette Coleman en Don Cherry. Redman stond recht tegenover kornettist Ron Miles. Ze hadden alle aandacht nodig voor thema's waarbij Coleman nooit ver weg was. Ondertussen was er iets mis met de drumkruk van Dave King. Terwijl een technicus bezig was speelde hij met een brede glimlach gewoon staande door en kreeg daarvoor een groot applaus. Even later blies Miles zijn bladmuziek van de lessenaar. Wat een energie gaf dit concert! Een betere afsluiting van het festival kan je niet wensen.

Peter J. Korten

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Ebba Åsman Greyheads. (Foto Joke Schot)

Christian Sands. (Foto: Joke Schot)

Bij Robert Glasper was tien minuten voor aanvang geen lege stoel meer te vinden. Maar lolbroek Glasper was de overweldigende aandacht dit keer niet waard.

Stefon Harris. (Foto: Joke Schot)

FESTIVAL GENT JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

29 juni tot en met 9 juli 2019,
Bijloke, Gent.

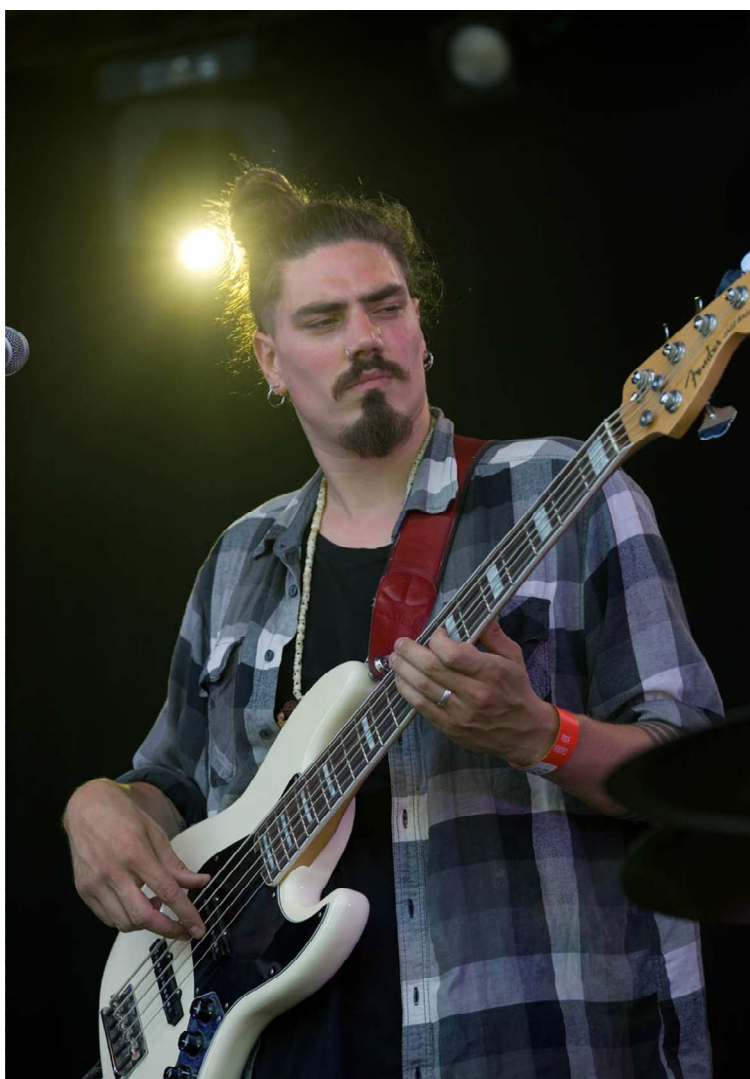
Het Gent Jazz Festival is een van de oudere jazzfestivals en is inmiddels toonaangevend voor België. Negen dagen Gent is veel, zeker voor wie niet om de hoek woont. Jazzflits koos de laatste twee dagen met twee hoogtepunten: Sting en John Zorn.

Sting zou de laatste maandag komen. Je zou zeggen geen echte festivaldag en dat dit een gewone werkdag was bleek bij het eerste concert van Esinam laat in de middagn waar slechts een handjevol bezoekers bij waren. Dankzij Sting was deze dag al maanden eerder binnen twee uur uitverkocht, ondanks de niet misselijke toegangsprijzen en de aanwezigheid van uitsluitend staanplaatsen. Rond half acht 's avonds vormde zich dan ook een lange rij voor het festivalterrein om zich te verzekeren van de beste plekken. En net op dat moment sijpelden via de social media de eerste berichten binnen dat Sting op doktersadvies niet mocht optreden. Een misplaatste grap dachten velen, maar het was echt waar. Een grote teleurstelling voor de zesduizend bezoekers, een ramp voor de organisatie. Sting die zijn nieuwste project 'My Songs' zou vormgeven, overigens uitsluitend met oud materiaal uit de tijd van The Police en zijn vroegere soloprojecten, liet een gapend gat achter dat door de Belgen verbazend laconiek werd opgenomen.

De rest van de dag stond in het teken van popachtige jazz met de gedachte dat juist veel popliefhebbers op Sting zouden afkomen. De definitie van jazz moest dan ook flink worden opgerekt om de aanwezigheid van Esinam, Stef Kamil Carlens, Novastar, Big Whoop en Jaguar Jaguar te verklaren. **Esinam Dogbatse** is een jonge Belgisch-Ghanese vrouw die met een mix van vocalen, dwarsfluit, percussie en heel veel elektronica een vertegenwoordiger is van de zogenaamde electro-jazz. Bij haar betekent het dat ze in haar eentje een heel orkest en zo nodig een groot zangkoor op het podium laat verschijnen. Een soort hedendaags 'Music Minus One' concept, maar dan met vaak herhaalde motiefjes, eenvoudige teksten (soms niet meer dan 'Yeah hé')
[...vervolg op de volgende pagina](#)

Esinam voegde akoestische dwarsfluit toe aan de elektronica waarmee haar electro-jazz de sfeer van een groot orkest opriep. (Foto: Tom Beetz)

Het meest jazzy optreden van maandag stond op naam van Big Whoop. Bassist Owen Perry Weston kon daarbij ook nog een aardig potje rappen. Je kan zeggen 'het viel mee', in tegenstelling tot wat de groepsnaam suggereert, wat immers een sarcastische frase is om teleurstelling uit te drukken. (Foto: Tom Beetz)

en een ijzersterke ritmiek met veel downtempi die je eerder verwacht op een Dance-festival.

Stef Kamil Carlens heeft in België een grote naam als muzikant en beeldend kunstenaar. Bij dEUS speelde hij lang geleden bas, hier gitaar en hij zong als singer-songwriter zijn eigen nummers. Op zijn best bestond zijn muziek uit dreigende akkoorden en klonk hij in de verte als een light-versie van Tom Waits, met diens stem maar dan spiegelglad gepolijst. Het was ver van wat een jazz-liefhebber jazz zou noemen, maar het vleugje dat aanwezig was werd aangenam gemengd met flarden rock & roll, pop en blues.

Tussen de grote acts waren op het veel kleinere tuinpodium nog de meeste blue notes te horen. De muziek van de Gentse formatie **Big Whoop** bestond uit funky grooves en relaxt swingende jazzy klanken, perfect voor een Belgisch biertje in de zomerzon, terwijl de Antwerpse groep Jaguar Jaguar het wat steviger aanpakte met nog meer funk en opzweepende hiphop. Een typisch muzikanten-collectief waar niemand de leider is en iedereen afwisselend de vocalen voor zijn rekening neemt.

Omdat Sting niet kwam mocht **Novastar** flink lang uitpakken. Novastar is de artiestennaam van de Belg Joost Zweegers. Novastar was de heftige versie van Stef Kamil Carlens. Ondanks de aanwezigheid van jazzdrummer Dré Pallemaerts was dit meer een uitstekend optreden voor Pinkpop dan voor Gent Jazz. Nu werd het door de omstandigheden de hoofdact van deze festivaldag.

Wat jazzliefhebbers maandag tekortkwamen werd dinsdag goedge maakt met twee bijzondere jazzexperimenten. Het tuinpodium werd de hele dag in handen gegeven van de Brusselse (eigenlijk Anderlechtse) **Werkplaats Walter**.

Werkplaats Walter is een werkplek en podium voor experimentele en avant-garde kunst en muziek, in het bijzonder experimentele jazz. Het werd opgericht en staat onder leiding van drummer Teun Verbruggen en voor musici is de werkplaats in feite alleen geopend op uitnodiging. In de praktijk staat het open voor de wereldtop op dit gebied. In Gent zagen we een kleine proeve hiervan. De bekendste namen die in verschillende combinaties op het podium stonden waren trompettist Nate Wooley, Chris Corsano (de drummer van Björk) en pianist Bram de Looze, die inmiddels ook in ons land een naam aan het opbouwen is. Experimentele jazz is niet de makke-
...vervolg in de rechterkolom

Een bijzondere ervaring met experimentele vrije jazz werd gegeven door Werkplaats Walter. Drummer Teun Verbruggen speelde zelf ook, maar zijn belang als oprichter en organisator van Werkplaats Walter is misschien nog groter. (Foto: Tom Beetz)

Bij Zorn haalde trompettist Peter Evans met circulaire ademhaling rare fratsen uit. Nate Wooley (foto) liet als onderdeel van Werkplaats Walter horen dat hij daar niet voor hoeft onder te doen. (Foto: Tom Beetz)

lijkt toegankelijke, maar toch zogen de jankende klanken van de Amerikaanse violiste Samara Lubelski en drummer Ryan Sawyer zich als een zwerm zoemende wespen in een muzikale flow naar binnen. Later hoorden we bij De Looze de Amerikaan C. Spencer Yeh, die als een levende beatbox-duetten aanging met de al even bizarre geluiden producerende trompettist Nate Wooley. Yeh speelde ook viool, of beter gezegd speelde op een viool, knarsend en ver weg van wat ooit de bedoeling van dit instrument geweest moet zijn. De bedoelingen van de Werkplaats, waaraan Verbruggen zelf deelnam in een duet met de Franse rockgitarist Julien Desprez, werden wel duidelijk. Het is het klankonderzoek voorbij, en de gevonden klanken worden nu gebruikt om een intrigerend geluidslandschap te creëren.
...vervolg op de volgende pagina links

Het andere experiment vond plaats op het hoofdpodium waar **John Zorn** in vier delen met elk drie tot vier groepen een keuze liet uitvoeren uit de vele bagatellen die hij heeft geschreven. In een razend tempo, elke groep speelde hoogstens twintig minuten en de groepen wisselden elkaar binnen een minuut af, werd dit estafetteproject 'Bagatelles' uitgevoerd. Niet alleen de musici, naast Zorn nog 28 anderen, moesten razendsnel schakelen, ook de bezoekers werden uitgedaagd om hun mindset aan de uiteenlopende stijlen die Zorn als geen ander beheerst van klassiek, pop en jazz tot volksmuziek, binnen de kortste keren aan te passen. In deze grabbelton met stukken uit zijn reeks 'Masada' sprak niet alles even sterk aan en was er ook voor elk wat wils. Zorn speelde zelf alleen in het eerste stuk met een kwartet mee, overigens een van de mooiste stukken van de dag met trompettist Dave Douglas en drummer Joey Byron. Verder beperkte hij zich tot korte aandrijvingen tot aan de laatste bagatelle waarin hij het trio van gitarist Marc Ribot met gebaren en vingers dirigeerde naar een geluidsexplosie. Van de vele muzikale hoogtepunten noemen we gitarist **Mary Halvorson**, die we een paar keer terugzagen in verschillende bezettingen. Haar prachtige ronde geluid en smaakvolle spel was engelengezang voor de oren. Haar optreden met een kwartet begon als een Lenny Tristano contrapuntachtig stuk dat op typisch Zorniaanse wijze in een chaotisch eind 'ontspoorde'. Gitarist **Julian Lage** speelde een schitterend flamencoachtig stuk met gitarist Gyan Riley, en Trigger zorgde voor een oorverdovende popversie van een van de bagatelles. Typisch ook Zorn om een bewegings- en uitdrukingsloze Japanse vrouw in haar eentje op het podium achter een Apple computer te zetten, die daar niettemin toch echte muziek uit wist te halen. En natuurlijk was er geweldige powerjazz van pianist **John Medeski**, die ook achter het Hammondorgel met een compleet uit zijn dak gaande drummer Calvin Weston zat, en legde pianist Brian Marsella daar nog een forse schep bovenop door met een explosief mengsel van Monk en de jonge Cecil Taylor een jazzhoogtepunt te bereiken. Ik stelde me zo voor dat Medeski en Marsella van tevoren aan Zorn hadden gevraagd: "Mag het ook swingen?", waarop Zorn geantwoord moet hebben: "Ja, waarom niet? Als het maar hard en lekker rauw is". **Tom Beetz**

IM RUUD JACOBS

Ruud Jacobs in november 2017 in het Bimhuis.
(Foto: Tom Beetz)

Ruud Jacobs begon op zijn vijftiende contrabas te spelen. Begin jaren vijftig vormde hij samen met zijn broer Pim (op piano) het Pim Jacobs Trio met Cees See op drums. De eerste elpees werden gemaakt met de blazers Bud Shank en Bob Cooper, Tony Scott en Herbie Mann. In 1957, op zijn negentiende, werd hij als enige bassist uit Europa, gevraagd voor de International Youth Band in de Verenigde Staten. Hij speelde er met Louis Armstrong tijdens het Newport Jazz Festival. Hierna volgden vele tournees en plaatopnamen met saxofonist Johnny Griffin, drummer Kenny Clarke, de pianisten Bud Powell en Bill Evans, trompettist Clark Terry, de saxofonist Stan Getz, Sonny Rollins en Gerry Mulligan en vele anderen. Vanaf de jaren zestig volgden grote successen met Rita Reys. In de jaren zeventig ging Jacobs zich ook bezighouden met het produceren van platen. De dood van zijn broer Pim, in 1996, was een grote klap voor hem en hij speelde lange tijd niet. Rond het jaar 2000 ging hij weer aan het werk. Hij trad veelvuldig op, vooral met Rita Reys (tot haar overlijden in juli 2013), pianist Peter Beets, gitarist Martijn van Iterson, tenorsaxofonist Ferdinand Povel en drummer Joost Patocka. Ruud Jacobs had kanker en was al enige tijd ziek.

JAZZ NIGHT EXPRESS Rotterdam – Hartje Berlijn

Datum:

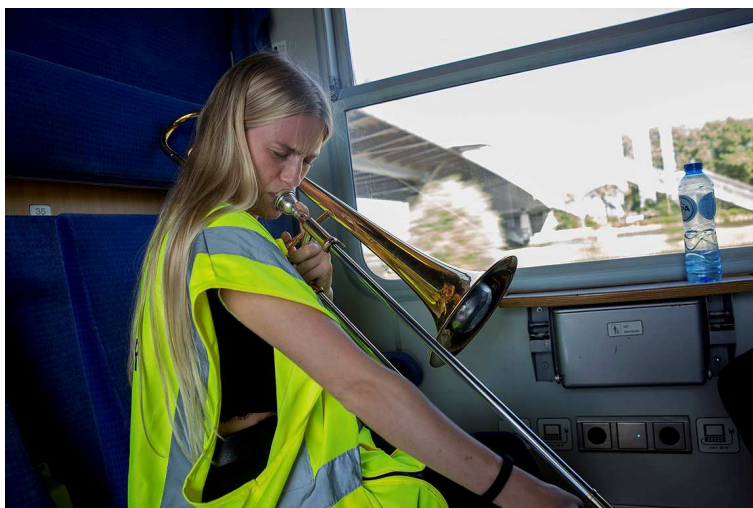
28, 29 juni 2019.

Op 28 en 29 juni jl. reed de Jazz Night Express op het traject Rotterdam – Amsterdam – Berlijn. Aan boord van de luxe exprestrein bevonden zich 450 reizigers, koks, cabinepersoneel, het Thijs Nissen Trio, Ntjam Rosie Acoustic Quartet, duo Oene van Geel en Mark Haanstra, trio Jesse van Ruller, Thomas Pol, Joost Patoocka, duo Dorona Alberti en Sander de Bie, en een kwartet bestaande uit Co-darts-studenten onder leiding van de getalenteerde tromboniste Ebba Äsman. Eind 2016 vertrok de laatste nachttrein uit Nederland, verdrongen door goedkopere en vooral snellere alternatieven. Dat was het eindpunt van sfeervol en nostalgisch reizen.

Chris Engelsman, vervoersexpert en verwoed nachttreinreiziger, vond dat erg spijtig en bedacht een nieuw concept: de nachttrein als podium voor een rijdend jazzfestival. Jazzpromoter Gilles de Sitter haakte aan en deed de programmering. Om 19.30 uur zet de vierhonderd meter lange trein zich in beweging vanaf Rotterdam CS en beginnen de eerste concerten. Vanaf 21.00 uur wordt de reis hervat vanaf Amsterdam CS en begint de nachtelijke rit naar Berlijn. Aan boord heerst een uitgelaten stemming. De reizigers genieten van muziek en heerlijk eten. Vanaf middernacht mixt DJ Maestro een lange 'dance night', die doorgaat tot het krieken van de dag. De rit eindigt om 07.30 uur als de trein het zonovergoten station Berlin Zoo binnenrijdt. Om 12.30 uur klinkt het fluitje weer en beginnen tachtig reizigers aan een swingende terugreis.

De eerste editie van de jazztrein was een groot succes. Hopelijk kan dit avontuurlijke festivalconcept zich ontwikkelen tot een duurzaam – want ook zeer groen! – fenomeen.

Roland Huguenin

Ebba Äsman. (Foto: Joke Schot)

Ntjam Rosie. (Foto: Joke Schot)

De reis was een groot succes. Hopelijk kan dit avontuurlijke festivalconcept zich ontwikkelen tot een duurzaam fenomeen.

Mark Haanstra. (Foto: Joke Schot)

Op Facebook staat een uitgebreid fotoverslag van de reis:
<https://www.facebook.com/jazznightexpress/>

Zie ook pag. 30 van deze Jazzflits

FESTIVAL SWINGIN' GRONINGEN

Datum en plaats:
20, 21, 22 juni 2019,
Binnenstad, Groningen.

Donderdag

De 25ste editie van Swingin' Groningen opende traditioneel met The **Northern European Jazz Talent Contest**. Elk jaar presenteert dat weer interessante deelnemers van verschillende conservatoria in Noord Europa. Zo ook weer dit jaar. De winnaar werd drummer Dominic Harrison uit Hamburg, die uitblonk in energiek slagwerk gecombineerd met een uitstekende interactie met het publiek. Zijn achtergrond ligt voor een groot deel in de bigbandwereld. En dat was heel goed te horen. Na de prijsuitreiking ging het festival goed van start. Afrikaanse klanken van **Smilin' Osei** op het Poeleplein. Hij liet zich begeleiden door in Nederland woonachtige Afrikaanse muzikanten, zoals drummer Mamour Seck, bassist Benson Itoe en gitarist Zou Diarra. Rijzende ster, zangeres **Hiske Oosterwijk** speelde het publiek bij Café Buckshot plat. En daar vond aan het eind van de avond ook het beste concert van de avond plaats: **James & Black**. Dit Texaanse duo van pianist Bruce James en zangeres Bella Black, die een aantal jaren geleden in Europa zijn neergestreken en zwaar aan de weg timmeren, brachten guerrilla soul. Velen vroegen zich af wat dat was. Dat bleek niets minder dan vette soul te zijn, doordrenkt van een goede mix jazz en blues. Geweldige band!

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Zangeres Bella Black van de formatie James & Black.
(Foto: René Keijzer)

The Preacher Men. (Foto: René Keijzer)

Vrijdag

De vrijdag ging van start met zangeres **Ntjam Rosie**. Rosie is op vaste koers naar de divastatus. Zij bracht op het Buckshot-podium een adembenemende versie van Otis Reddings 'Sitting on the dock of the bay'. Op het Waagplein bracht pianist **Lex Jasper** gewone straight-ahead jazz. Gewoon? Eigenlijk niet! Voor wie het nog niet wist, Jasper behoort overtuigend tot de leidende jazzpianisten van Nederland. Ondanks dat hij op een groot podium stond, hield hij de muziek vrij klein. Visueel stonden de musici ook maar op een klein stukje van het podium. Dat leverde overigens wel heel mooie muziek op. Schitterende uitvoering, mede door zangeres Marjorie Barnes, van 'Love for sale' en 'I got the world on a string'.

Vervolgens in De Poelestraat een cross-over bandje uit het Belgische. Het **Antwerp Gypsy Ska Orchestra** kiest dan misschien wel niet voor de meest voor de hand liggende cross-over, maar het kwam wel heel goed uit de verf.

Terug op het Waagplein vond vervolgens het hoogtepunt van de avond plaats.

Daar stond het uit de hand gelopen studieproject van saxofonist Efraim Trujillo.

The Preacher Men is een onvervalst Hammond organ-trio. De stemming zat er vanaf het eerste nummer goed in. Dat was misschien ook wel te verwachten, want het drietal had in de week voorafgaand aan het concert te horen gekregen dat ze een Edison hadden gewonnen. The Preacher Men liet in Groningen zien dat dat niet onterecht was. Het project van Trujillo pakte uitstekend uit. Trujillo mag zich voorgoed scharen onder de grote power-blazers! Hij deed het natuurlijk niet alleen. Oscar Strik toonde zich een buitengewoon energieke drummer. En Robert Mostert's Hammond maakte vervolgens het geheel meer dan compleet.

Daarna leek de afsluiter New Cool Collective met Matt Bianco niet helemaal van de grond te komen. Jammer, want potentie had dat optreden wel. Dan was het interessanter bij de andere afsluiter: soul-zanger **Steffen Morrison**, die als beginnende zanger ook al op Swingin Groningen stond en nu ter gelegenheid van het jubileum was teruggehaald. De 25ste editie van Swingin Groningen was TOP! **Bart Hollebrandse**

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Jérôme Hol. (Foto: René Keijzer)

De 25ste editie van Swingin Groningen was TOP!

Lex Jasper. (Foto: René Keijzer)

FESTIVAL JAZZ TE GAST

Datum en plaats:

15 juni 2019,
De Gast, Zuidhorn.

De Gast, een straat met statige huizen, is het decor van een jong festival in Groningen. Het concept van het festival is nieuw. Je nodigt een aantal musici uit en laat die in verschillende bezettingen samen spelen. Het had daardoor een beetje een ZomerJazz FietsTour idee: vind je een concert niet zo veel, dan stap je op de fiets en ga je naar het volgende concert. En bij Jazz Te Gast is het nog makkelijker: gewoon de straat oversteken.

'Artist in Residence' was dit jaar de Bad Plus-pianist **Ethan Iverson**. Hij werd bijgestaan door saxofoniste Marike van Dijk. Iverson, in zwart pak op gympen en met een gebreide muts op, opende met Van Dijk en Tineke Postma in een concert dat niet heel erg verraste.

Wel verraste daarna **JoMaRuBe** met de in Parijs woonachtige Jozef Dumoulin en bassist Ruben Samama. Vooral voor die laatste gold dat hij geheel opging in de muziek. Het vormde ook een schitterend contrast met het **Straight Ahead Trio**. Iverson, de rol vervullende van Bad Plus-pianist, zonder muts, met de ritmesectie Phil Donkins en Mark Schilders, voor de gelegenheid geleend van Maarten Hogenhuis. En dat trio deed in zijn geheel niet onder voor The Bad Plus zelf. Schitterend!

Iverson, inmiddels weer met muts op, ging daarna compleet los met toetsenist Jozef Dumoulin. Aan cohesie hier totaal geen gebrek. Naast dit interessante stuivertje-wissel-programma leverde ook orkestleider Reinout Douma met zijn Noordpool een belangrijke bijdrage aan het programma. Zijn **Noordpool Troupe**, de jeugdversie van het grote Noord Pool, verraste met jong, indrukwekkend en ambitieus talent.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Hiske Oosterwijk. (Foto: Willem Schwertmann)

Hiske Oosterwijk, die als gast mocht zingen, bracht op uitstekende wijze het toch wel fragiele repertoire van Joni Mitchell. De Troupe begeleidde haar uitstekend. Mooi om het talent van Nederland te zien en ook vooral mooi dat het op dit festival een podium krijgt.

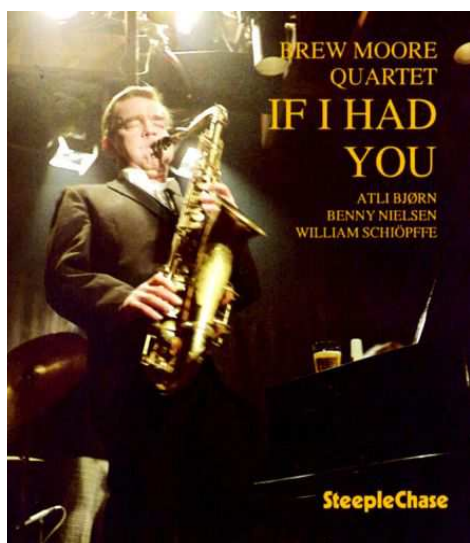
Ruben Hein kreeg ook dat podium met het **Nationaal Jeugd Jazz Orkest**. Ook dat was indrukwekkend, maar hier en daar was het populaire stempel Ruben Hein wel wat erg groot. De invloed van het 'in Residence' werd vooral 's avonds goed zichtbaar. **Het Noordpool Orkest** trad nu zelf aan. Het hele dorp Zuidhorn was hiervoor aangetreden. Daar werd slim op ingespeeld door Iverson en Van Dijk, die een serieuze versie van 'Wij, zand, veen en klei', het volkslied van het Westerkwartier uitvoerden. Iverson had er zichtbaar plezier in. Verder leverden veel van de musici die 's middags hadden gespeeld een bijdrage. Zo maakte trompettiste Suzan Veneman een mooi arrangement voor orkest van het Dave Douglas-stuk 'The Jones'. Tineke Postma leefde zich uit in 'Polliwog', een stuk van James Farm. Tot slot het magistrale 'Soul for X' van Iverson zelf. Het was een mooi en waardig einde! Jazz Te Gast is een nieuwe, nog nauwelijks ontdekte, maar zeker bijzondere ster aan het firmament van de Nederlandse jazzfestivals!

Bart Hollebrandse

BREW MOORE

toptenorsaxofonist op het podium,
maar drama aan de fles

Jules Deelder vond het interessant uit te pakken met muzikanten die niemand kent. Zegt hij: "Chet Baker, Miles Davis, die kent iedereen. Ik vind het leuker Tony Fruscella te laten horen, die kent niemand. Of saxofonist Brew Moore in plaats van Stan Getz. Als je leest hoe Moore in de diepste armoede aan zijn eind is gekomen. Hij lazerde dronken van de trap af, brak zijn nek. De dag erna wordt hem een brief bezorgd dat een reeds lang dood gewaande tante hem haar gans vermogen had nagelaten!" Gelukkig hebben we Brew Moore (26 maart 1924, Indianola, Mississippi - 19 augustus 1973, Kopenhagen, Tivoli Gardens) aan het werk gehoord met het Trio Roger Vanhaverbeke in de Drakkar van Vic Van Geel in Oostende, begin jaren zeventig.

Moore leert in zijn jeugdige jaren trombone, later klarinet, om later definitief over te schakelen op tenorsax. Zijn inspiratie vindt hij bij Lester Young. Beginnende ervaring doet hij op in een dixielandorkest. Hij gaat studeren aan de University of Mississippi, maar houdt het na een jaar bekeken: hij wil van zijn muziek zijn beroep maken. Zo speelt hij in **1942** in New Orleans. Van 1942 tot 1947 verkast Moore veel van de ene stad naar de andere: New Orleans, Memphis, **New York**. In laatste stad wordt Moore in **1943** geconfronteerd met de nieuwe muziek van toen: de bebop die hij niet van harte wil spelen.
...vervolg in de rechterkolom

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Brew Moore (links) op een elpeehoes.

In 1968 noteert John Wilson in de New York Times wat Moore hem zei: "Als ik zag wat Charlie Parker kon, realiseerde ik me dat 'Pres' Young niet de complete messias was, ik ging mijn eigen bevindingen combineren met die van Bird en Pres".

In **1948** is Moore opnieuw in New York en wordt daar een vaste waarde op de jazzpodia. Wel moet hij eerst zes maanden wachten op zijn vergunning van het muzikantensyndicaat Local 802 Union om te mogen werken. Hij neemt zijn eerste plaat op als leider: 'Brew Moore And His Playboys' voor Savoy Records. Moore speelt bij Machito's Afro-Cubans, Claude Thornhill Big Band, Kai Winding, Stan Getz, Gerry Mulligan, George Wallington etc. Ook wordt hij collega bij drie van de four brothers van Woody Herman's Second Herd: Stan Getz, Al Cohn, Zoot Sims, plus toegevoegd Allen Eager voor de Prestige-sessie 'The Brothers' van 8 april 1949, dus vijf tenorsaxofonisten! 'Four and one Moore' is een compositie van Gerry Mulligan, ter ere van de speciale gast. In de vroege **jaren vijftig** doet Moore geregeld 'gigs' met andere beboppers en Bird in Birdland, in 1953-54 is hij veel te vinden in de Greenwich Village-buurt.

'Brew Moore swings like a mad and he has soul !!!'
(Ralph Gleason)

In **1954** gaat Moore naar de West Coast, naar **San Francisco**, waar hij vijf jaar blijft, te midden van de cultuur van 'jazz en poëzie', in de buurt van zijn bewonderaar Jack Kerouac. Hij treedt er op in de Black Hawk, de Jazz Cellar en tijdens het Monterey Jazz Festival.

De goeie verstaanders onder de lezers weten wel wat 'brew' betekent, maar Brew was Moore's bijnaam. Hij heette eigenlijk Milton Aubrey Moore. Zijn drankprobleem hield hem vanaf **1959** maanden en jaren weg van de podia.

...vervolg op de volgende pagina links

In **1961** na enkele AA-kuren neemt hij de muzikale draad weer op. Hij komt naar Europa, woont zes maanden in Parijs, passeert daar in de Blue Note, waar gitarist Jimmy Gourley figureerde als leider van het huisorkest, speelt veel met drummer Kenny Clarke, die daar al woonde sinds 1956, en met pianist Lou Bennett. Moore vestigt zich in **Kopenhagen** waar hij nog dertien jaar zou wonen en werken, uitgezonderd een tussenstop van 1967 tot 1970 in Manhattan. In 1970 komt hij via Las Palmas, Gran Canaria en optredens in Jimmy Gourley's Half Note Club aldaar terug naar Denemarken ('this was a mistake', zei Gourley achteraf). Sinds 31 januari 1960 was Café Montmartre gesloten, en werd heropend op 31 december 1961 als Jazzhus Montmartre. Brew Moore gaf het openingsconcert en bleef daar jaren in diverse bezettingen aan het werk, met uitstappen naar Bergen in Noorwegen, Malmö en Stockholm in Zweden. Moore speelt met andere Amerikanen als pianist Kenny Drew, baritonsaxofonist Sahib Shihab, trompettist Carmel Jones en Europese toppers als pianist Tete Montoliu, bassist Niels Henning Oersted Pedersen, saxofonist Lars Gullin, trompettist Rolf Ericson en drummer Alex Riel. Moore is in **1962** bijna doorlopend aan het werk in Jazzhus Montmartre, hij gebruikt op 26 september 1962 zijn Kopenhaags adres 'Svinget 14' als titel voor zijn eerste elpee met Deense, Zweedse en Amerikaanse muzikanten. In oktober **1965** is Brew Moore in Berlijn voor opnamen met de saxofonist Ben Webster en Don Byas. Zijn plaatopnamen vanaf 1962 zijn te uitgebreid om hier te vermelden.

Moore gaat nog eens naar Amerika om de zeer welkome erfenis van zijn vader te regelen. Maar na zijn terugkeer, op 19 augustus **1973** slaat het noodlot toe: Moore valt acht trappen naar beneden in een restaurant in Tivoli Gardens, breekt zijn nek en die kwetsuren zijn de oorzaak van zijn tragische dood. Op 24 augustus 1973 werd in Montmartre een Brew Moore Memorial Concert gespeeld met trompettist Idrees Sulieman, trombonist Richard Boone, pianist Horace Parlan, drummer Ed Thigpen, en met Ben Webster, zijn laatste concert in Denemarken, want Webster stierf op 20 september in het Lucas Hospitaal in Amsterdam.

Erik Marcel Frans

Brew Moore (rechts) op een elpeehoes.

DISCOGRAFISCHE REISROUTE NEW YORK – HOLLYWOOD – KOPENHAGEN

NEW YORK

- 22 12 1947**, NYC, Brew Moore Jam Session, Harry Biss, Jimmy Johnson, Stan Levey
05 10 1948, NYC, Howard McGhee and his Afro Cuboppers feat. Brew Moore and Machito, Harry Belafonte
10 1948, NYC, Claude Thornhill Orchestra, met Lee Konitz, Gerry Mulligan, Danny Polo
22 10 1948, NYC, Brew Moore and his Playboys, Gene DiNovi, Jimmy Johnson, Stan Levey
4-6 01 1949, NYC, Claude Thornhill Orchestra, John Carisi, The Snowflakes, Chris Connor
19 03 1949, NYC, Royal Roost, Machito & His Afro-Cuban Orchestra feat. Brew Moore
26 03 1949, NYC, Royal Roost, Machito feat. Brew Moore & Howard McGhee
02 04 1949, NYC, Royal Roost, Machito feat. Brew Moore & Howard McGhee
08 04 1949, NYC, Stan Getz and his Four Brothers, Al Cohn, Allen Eager, Zoot Sims
09 04 1949, NYC, Machito and his Afro Cuban Orchestra, feat. Brew Moore
10 04 1949, NYC, Kai Winding Sextet, Gerry Mulligan, George Wallington, Max Roach
15 04 1949, NYC, Bop City, Kai Winding Sextet, Mulligan, Wallington, Kenny Clarke
23 04 1949, NYC, Royal Roost, Machito, feat. Brew Moore & Howard McGhee
09 05 1949, NYC, George Wallington Septet, Gerry Mulligan, Kai Winding, Buddy Stewart
20 05 1949, NYC, Brew Moore All Stars, Jerry Lloyd, Mulligan, Wallington, Winding, Roy Haynes
23 08 1949, NYC, Kai Winding Sextet, Mulligan, Wallington, Roy Haynes
23 01 1950, NYC, Howard McGhee Sextet, JJ Johnson, Kenny Drew, Max Roach

[...vervolg op pagina 29](#)

JAZZ OP PAPIER

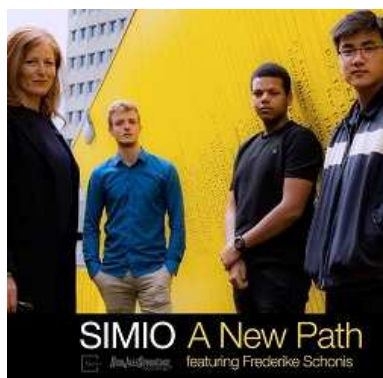

Jazz&mo' nummer 8 is uit

Het achtste nummer van het Vlaamse blad Jazz&mo' is uit. Het thema is 'blazers'. Onder anderen Theon Cross, Nathan Daems, Jean-paul Estievenart, Berline Deman, Niels Van Heertum, Mattias De Craene, Melissa Aldana en Ambrose Akinmusire komen aan bod. Saxofonist Frank Vaganée praat over een leven lang blazen. Verder wordt het atelier van Blazers en Blazers bezocht en is er extra aandacht voor het label ZenneZ Records.

Meer info: <https://bit.ly/2Xq6fni>

VARIA

Nieuwe EP van Simio

Bij New Jazz Adventure is een EP van de formatie Simio verschenen. De titel is 'A New Path'. Simio bestaat uit drummer Tim van Emmerloot, pianist Sergio Abdoelrahman en bassist Cas Jiskoot. Op de EP is zangeres Frederike Schonis als gast aanwezig. Bekijk hier een video over de plaat: <https://bit.ly/2RZuzXe>

UITSLAGEN 67ste DOWNBEAT CRITICS POLL

Anet Cohen, winnaar in de categorie 'klarinet'.
(Foto: Shervin Iainez)

Hall of Fame

Nina Simone

Jazz Artist of the Year

Cécile McLorin Salvant

Jazz Album of the Year

Wayne Shorter, Emanon (Blue Note)

Historical Album of the Year

John Coltrane,
Both Directions At Once: The Lost Album (Impulse!)

Jazz Groep

Fred Hersch Trio

Trompet

Ambrose Akinmusire

Sopraansaxofoon

Jane Ira Bloom

Tenorsaxofoon

Joe Lovano

Klarinet

Anat Cohen

Piano

Kenny Barron

Orgel

Joey DeFrancesco

Gitaar

Mary Halvorson

Basgitaar

Steve Swallow

Drums

Brian Blade

Vibrafoon

Stefon Harris

Zangeres

Cécile McLorin Salvant

Componist

Maria Schneider

Big Band

Maria Schneider Orchestra

Trombone

Steve Turre

Altsaxofoon

Miguel Zenón

Baritonsaxofoon

Gary Smulyan

Fluit

Nicole Mitchell

Toetsen

Robert Glasper

Bas

Christian McBride

Percussie

Hamid Drake

Zanger

Kurt Elling

Arrangeur

Maria Schneider

WEET U DIT MISSCHIEN?

Op woensdag 29 juni 1977 werden in de Casino in Knokke televisieopnamen gemaakt van vier jazzmuzikanten die toen in Denemarken woonden en van wie er twee de Deense nationaliteit hadden: violist Svend Asmussen, pianist Kenny Drew, bassist Niels-Henning Oersted Pedersen en drummer-percussionist Ed Thigpen.

De Deen Sven Asmussen – hier op de omslag van een Zweeds weekblad – stond bekend als 'The fiddling Viking'.

Onze medewerker Erik Marcel Frans was er indertijd bij en heeft het programma-boekje - met als titel 'Musicollage' - nog. Daarin wordt de indruk gewekt dat het concert in opdracht van Danmarks Radio werd geregistreerd. Er werden zeven titels vertolkt: 'Cowboy-samba', 'Django', 'I skovens dybe stille ro', 'Hambo om bakfoten', 'Donna Lee', 'Golgotha' en 'Some of these days'. Drie nummers - 'Django', 'Donna Lee' en 'Golgotha' - zijn ook te vinden op de elpee 'Prize/Winners', die de vier in de Easy Soundstudio in Kopenhagen (februari 1978) voor Matrix Records maakten. Hoewel deze niet in de discografie van de betrokken musici staat, vraagt Erik Marcel Frans zich af of er ooit een plaat is gemaakt van het optreden in Knokke.

Weet u dit misschien?

Ons mailadres is jazzflits@gmail.com.

JAZZQUOTE

"If you hit a wrong note, then make it right by what you play afterwards."

Joe Pass, gitarist

UITSLAGEN 67ste DOWNBEAT CRITICS POLL (RISING STAR)

Jazz Artist of the Year Sullivan Fortner. (Persfoto)

Jazz Artist of the Year

Sullivan Fortner

Jazz Group

Sons of Kemet

Trompet

Adam O'Farrill

Sopraansaxofoon

Tineke Postma

Tenorsaxofoon

Dayna Stephens

Klarinet

Shabaka Hutchings

Piano, orgel

Kit Downes

Bas

Dezron Douglas

Drums

Allison Miller

Zangeres

Sara Serpa

Componist

Kamasi Washington

Big Band

Anat Cohen Tentet

Trombone

Natalie Cressman

Altsaxofoon

Darius Jones

Bartitonsaxofoon

Lauren Sevian

Fluit

Orlando 'Maraca' Valle

Gitaar

Miles Okazaki

Basgitaar

Felix Pastorius

Percussie

Warren Smith

Zanger

Jacob Collier

Arrangeur

Kamasi Washington

OVERLEDEN

Dave Bartholomew, 23 juni 2019 (100)

Trompettist, geboren in 1918 (niet: 1920). Had vanaf 1938 eigen band, werd in 1949 producer voor Imperial. Daaruit ontstond een jarenlange samenwerking met Fats Domino, met wie hij tal van composities schreef. Overleed in de stad van waaruit hij opereerde, New Orleans.

Julian Euell, 3 juni 2019 (90)

Bassist; speelde met tal van musici, zoals Mal Waldron, Gigi Gryce. Studeerde daarnaast sociologie, promoveerde en was maatschappelijk actief op het gebied van archivering en musea.

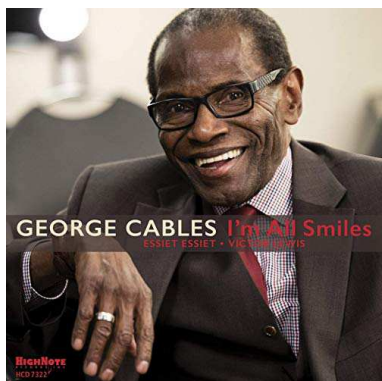
Sol Yaged, 16 mei 2019 (96)

Swingklarinettist, beïnvloed door Benny Goodman. Was adviseur bij de totstandkoming van de film over diens leven. Voornamelijk werkzaam in New York met eigen combo's.

jjm

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 15 juli 2019

1 George Cables

I'm All Smiles
(HighNote)

2 Mary Stallings

Songs Were Made To Sing
(Smoke Sessions)

3 Dave Stryker

Eight Track III
(Strikezone)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortzen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: Juli 2019

De Estse zangeres Kadri Voorand. (Foto: Stina Kase)

[Matthieu Jouan, Citizenjazz.com \(France\)](#)

OLI STEIDLE AND THE KILLING POPES

Ego Pills (Shhpuma/Trem Azul)

[Axel Stinshoff, Jazz thing \(Germany\)](#)

SHALOSH

Onwards And Upwards (ACT)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#),

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)

EXOTERM

Exits Into A Corridor (HUBRO)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](#)

KADRI VOORAND

In Duo With Mihkel Mälgand (Avarus)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](#)

ERYK KULM QUINTESSANCE

Private Things (Polskie Radio)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

PARTISANS

Nit De Nit (Whirlwind Recordings)

[Anna Filipieva, Jazz.ru \(Russia\)](#)

ZHENYA STRIGALEV, FEDERICO DANNEMANN

The Change (Rainy Days Records)

[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)

SAM RIVERS TRIO

Emanation (Nobusiness)

[Henning Bolte, Written in Music \(Netherlands\)](#)

GABRIEL FERRANDINI

Volúpias (Clean Feed)

[Patrik Sandberg, OrkesterJournalen \(Sweden\)](#)

WEATHER REPORT

Live In Offenbach 1978 (MIG)

[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\)](#)

JON IRABAGON QUARTET

Dr. Quixotic's Travelling Exotics (Irabagast Records)

[Viktor Bensusan, jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)

BILL FRISELL AND THOMAS MORGAN

Epistrophy (ECM)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group](#).

BREW MOORE (vervolg van pag. 25)

30 06 1950, NYC, Birdland, Miles Davis Sextet, Birdland Jam Session, JJ Johnson, Tadd Dameron

30 06 1950, NYC, Brew Moore Quartet, T Dameron, C Russell, A Blakey

06-07 1950, NYC, Cafe Society, Jam Session, Kenny Dorham, Tony Scott, Charlie Parker

31 05 1951, NYC, Kai Winding Quintet, Lou Stein, Jack Lesberg, Don Lamond

02 06 1951, NYC, Birdland, Brew Moore-Slim Gaillard Quintet, Clyde Lombardi, Billy Taylor

16 06 1951, NYC, Birdland, Machito & His Afro-Cubans feat. Brew Moore

30 06 1951, NYC, Birdland, Miles Davis Sextet, JJ Johnson, T Dameron, A Blakey

07-12 02 1953, Montreal, Canada, Jazz Workshop, CBC-TV, Paul Bley, Charlie Parker

13 04 1953, NYC, Chuck Wayne, The Jazz Guitarist, feat. Brew Moore & Zoot Sims

09 05 1953, NYC, Kai Winding Septet, Phil Urso, Cecil Payne

medio 1953, NYC, Open Door, Tony Fruscella & Brew Moore, Fru'n Brew

22 03 1954, NYC, Tony Fruscella/Brew Moore Quintet, The 1954 Unissued Atlantic Session

HOLLYWOOD

06 06 1955, Berkeley Little theatre, San Francisco, Cal Tjader Quintet, Sonny Clark

08 1955, San Francisco, University of California, Brew Moore Quintet

11 1956, Hollywood, Los Angeles, Cal Tjader Quintet

15 01 1956, San Francisco, Marines Memorial Hall, Brew Moore Quartet 22feb1956, San Francisco, Marines Memorial Hall, Brew Moore Quintet, Dick Mills

05 11 1957, San Francisco, The Tropics Bar, Brew Moore Quintet, Harold Wylie, John Marabuto

01 1958, Los Angeles, University College of Los Angeles, Brew Moore Quintet, Cal Tjader

KOPENHAGEN

1959, Aarhus, Scala Concert Hall, Broadcast, Don Byas, N.H.O.Pedersen, B Axen

01 07 1961, Paris, Blue Note, Brew Moore Quartet, Lou Bennett, Jimmy Gourley, Kenny Clarke

1961, ..., Danish TV Broadcast, Brew Moore Quartet, Danish Brew, Live in Europe

08 09 1961, Stockholm, Club Nalen, Brew Moore Quartet, Lars Bagge, Lars Petterson

11 02 1962, Aarhus, The Scala, Brew Moore in Europe, met één track Don Byas

14 07 1962, Chat Noir, Oslo, met Rolf Ericson, Lars Gullin

26 09 1962, Kopenhagen, Brew Moore in Europe, Svingtet 14, met Lars Gullin, Sahib Shihab

09 1962, Malmö, Sveriges Radio Broadcast, Brew Moore Quartet

11 1962, Malmö, Sveriges Radio Broadcast, Brew Moore Quartet, H Goldberg, N.H.O.Pedersen

15 04 1965, Kopenhagen, Montmartre Jazzhus, Quartet, 'If I Had You'

29 04 1965, Kopenhagen, Montmartre Jazzhus, Quartet, 'I Should Care'

17 02 1966, Kopenhagen, Montmartre Jazzhus, Quartet, Zonky

03 1966, Don Byas in Europe feat. Brew Moore/Bruce Turner Band

05 1969, NYC, Ray Nance, Body and Soul, Jackie Byard, Tiny Grimes

25 02 1971, Stockholm, Live at Stampen, Brew Moore with Lars Sjosten Trio

10 1971, Kopenhagen, Brew Moore with Atli Bjorn Trio, No More Brew

TOT SLOT

Details inzake Moore's opnamen, zoek de discografieën van Arne Astrup uit 1992, die van Jan Evensmo (up to date 9 juni 2017), en die van Kenneth Hallqvist uitgebracht in januari 2019.

Jazz Freak, november 1983, heeft een bijdrage over Brew Moore, was hij dan misschien in Nederland? Wie laat Jazzflits weten over Moore's eventuele concerten in de Benelux?

Jazz Hot nummer 72 van december 1952 had toen al een bijdrage over Brew Moore.

Zoek op internet de geschiedenis van 'The Montmartre 1959-1976', met veel Brew Moore.

Een dubbel-cd: 'The Adventures Of Brew Moore - The Kerouac Connection', Giant Steps Recordings met 41 tracks, Amerikaanse opnamen uit 1948-1957.

Moore componeerde onder meer 'Old folks', 'Brew's Stockholm dew', 'Zonky', 'Ergo' en 'Marna moves' voor zijn dochter.

Uit de Fresh Sound catalogus: 'Brew Moore In Europe' (840), 'West Coast Brew' (705), 'Tony Fruscella & Brew Moore' (660). Plus een reeks platen waarop Moore als sideman.

Het Deense SteepleChase heeft ook enkele Moore's: 'Zonky' (36037), 'Copenhagen Brew' (37049/50), 'If I Had You' (36016), 'I Should Care' (36019).

Ik kocht nieuw voor 6,99 euro 'Brew Moore, Live in Europe, 1961', met opnamen uit Stockholm en Parijs met Lou Bennett en Jimmy Gourley, Sonorama 91. Aangenaam om naar te luisteren.

Na enig zoeken vind je Brew Moore als sidemen op enkele Original Jazz Classics.

Met deze info ben u zeker goed op weg om Brew Moore te leren kennen. Kijk ook eens op YouTube voor enkele video-opnamen. Geniet ervan!

Luister hier naar Moore in 'Svingtet 14':

<https://bit.ly/2JueJ4o>

Kijk hier naar Brew Moore in Frankrijk, 1961:

<https://www.youtube.com/watch?v=rBSrJQEEeY>

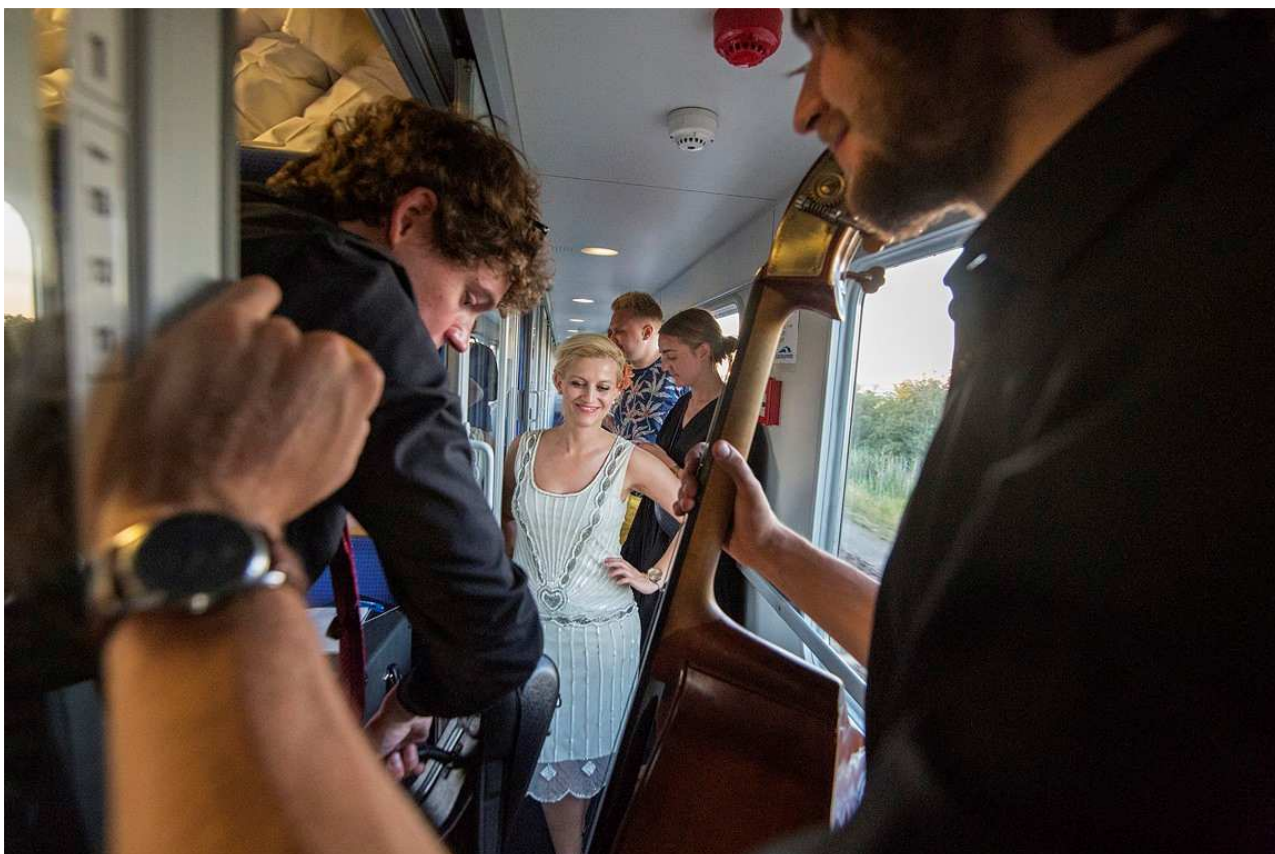

Violist Oene van Geel. (Foto: Joke Schot)

JAZZ NIGHT EXPRESS, 28, 29 JUNI 2019, ROTTERDAM - BERLIJN

JAZZ IN BEELD

Altsaxofonist Thijs Nissen (links) en bassist Tomek van Leeuwen (Foto: Joke Schot)

